

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

Až půl milionu lidí z celého světa přichází ročně do kostela Panny Marie Vítězné na Malé Straně. Proč? Kvůli Pražskému Jezulátku! Někteří ze zvědavosti, jiní proto, aby si vyprosili pomoc...

A zázraky se dějí!

„Pane Ježíši, máme Tě před očima jako dítě a věříme, že jsi Boží Syn, jenž se stal člověkem skrze Ducha Svatého v lůně Panny Marie.“

Z modlitby papeže Benedikta XVI. před soškou Pražského Jezulátka 26. 9. 2009 – bylo to první místo, kam při návštěvě České republiky zamířil!

- 3 Opravdu jsi už použil všechny síly?
- 4 Chvály Boha Nejvyššího
- 5 Tušíme vůbec, co máme?
- 6 „Jezulátko“ přibližuje k tajemství Vtělení
- 8 Pět století historie Pražského Jezulátka
- 14 Ti, kteří zažili, že „kdo prosí, dostává“ (Mt 7,8)
- 17 Komunista a „soška“
- 18 Kristus je dnes ve světě opravdu „malý“
- 19 Církev je jako semínko, které roste
- 22 Úžasné možnosti!
- 24 Evča a Eliška aneb Neseni na vlnách Prozřetelnosti...
- 27 Pevná důvěra v Boha
- 29 Dvě poloviny života
- 30 O „prvních sobotách“ jsem se dozvěděla až v jednatřiceti
- 33 První soboty podle zjevení ctihodné služebnice Boží sestře Konsolátě Betrone († 1946)
- 36 Zjevení Panny Marie, Dítěte Ježíše a první soboty
- 37 Sedlo taky?
- 38 Prožívání týdne podle tradice Církve
- 42 Vděčnost otevírá Bohu, sebelítost ďáblu!
- 43 Ze všech hodnot už vyznáváme jen toleranci...
- 47 Odplata za apatii
- 48 Trpělivost, cesta mezi hněvem a zoufalstvím
- 49 Kvalitní publikace i k dalšímu šíření (A.M.I.M.S.)
- 51 Dar aneb Nepromarnit čas!
- 52 Dvojí uzdravení: „na páteři“ i v mém duchovním směřování
- 56 Svatý Gerard, asketa a divotvůrce
- 59 Z dopisů svatého Gerarda
- 60 Upozornění na exkomunikace
- 62 Společenství čistých srdcí: Co ty na to, frajere?
- 63 Bere ti, nebo dává? (TémaBox a JukeBox TV-MIS.cz)

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
53/2020, XIV. ročník, vydáno 30. dubna 2020

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P.ThLic. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P.ThLic. Pavel Zahradníček, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Vydavatel: Milujte se! z.s., Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se
číslo účtu pro zaslání darů: 2101330155/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasílaným darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslané dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhradzuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Martin Špelda; Flickr; SteubySTL (CC BY-NC-SA 2.0) / koláž: MS!

Milovaní čtenáři!

V kněžském semináři v Olomouci jsem se potkal ve čtvrtém ročníku s Pavlem Zahradníčkem, nynějším šéfredaktorem časopisu *Milujte se!*. Přišel k nám do ročníku po návratu z vojenské služby, kvůli které musel studium na dva roky přerušit. V semináři jsme tehdy byli nějakou dobu i s bratry kapucíny. Studovali na teologické fakultě, a protože kapucínský klášter byl zdevastovaný (tak jim ho stát po 40 letech vrátil), bydleli s námi v kněžském semináři. Jeden z nich nám stručně vysvětlil, co je posláním jejich řádu: **věnujeme se tomu, co je potřebné a jiní se tomu nevěnují.**

Když jsme se s otcem Pavlem o šest let později sešli ve FATYMu (farním týmu) Vranov nad Dyjí, snažili jsme se – i když nejsme kapucín – touto zásadou řídit. Vlastně také to byl jeden z důvodů, proč jsme nabídli otci generálnímu vikáři, že půjdeme do pohraničí a založíme tam farní tým – FATYM. Ze stejného důvodu jsme se začali věnovat obnově pořádání lidových misí a vůbec „vývoji jejich systému“, který by byl vhodný pro naši zemi a dnešní dobu (více v knize *Dědictví otců zachovej nám, Pane aneb lidové misie s FATYMem* – on-line zdarma na www.fatym.com). Proto jsme také začali s tiskem velmi levných knih pro misijní použití v tiskovém apoštolátu A.M.I.M.S. – viz www.amims.net.

A proto také ve volném čase pracujeme na vydávání časopisu *Milujte se!*, který je časopisem nejen pro mladé, ale i pro novou evangelizaci. A podle výše uvedené zásady se snažíme vybírat i témata pro časopis – také pro toto číslo. Pražské Jezulátko je velkým duchovním bohatstvím naší země. A řada lidí u nás to ani netuší.

V Kristu P. Marek Dunda

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2101330155/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Opravdu jsi už použil všechny síly?

Dva malí kluci, bráchrové, se snažili posunout lavičku, aby získali víc prostoru na hru. Lavička měla betonové podstavce a kluci s ní nebyli schopni pohnout ani o kousek. Už byli celí zpocení a stále nic.

Jejich tatínek se na ně chvíli díval z okna a pak se zeptal: „Myslíte, že jste už použili veškerou sílu, kterou jste mohli?“ A tak to kluci zkusili znova. Funěli, supěli – a zase nic. Pak se zapřeli nohama o obrubník a zkusili to ještě jednou. Lavička se ani nehнула: „Už jsme zkusili všechno, co jsme mohli.“

Nejde to!“

„Ale kdepak,“ usmál se tatínek. „Ještě jste neudělali ani zdaleka všechno, co se dalo, a nepoužili všechnu sílu, kterou jste mohli... Ještě jste totiž nepoprosili mě, abych vám pomohl!“

Napínáš síly, dřeš se, už jsi celý zničený a pořád nic. Nebo nic moc... Už jsi poprosil o pomoc Pána Ježíše? On ti ji nabídl – řekl: „Proste a bude vám dáno...“ – Ale nezapomeň, že když mluvil o modlitbě, o tom, jak ho máme prosit, zmiňoval i vytrvalost.

A také pak nezapomeň poděkovat!

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

„Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává...“ (Mt 7,7n)

Chvály Boha Nejvyššího

V modlitbě můžeme a máme prosit. Za to, co pro nás Bůh udělal, bychom mu měli děkovat. Ale v modlitbě můžeme také Boha chválit: za to, jaký je dobrý, úžasný, svatý... Modlitbu „Chvály Boha Nejvyššího“ napsal svatý František z Assisi na La Verně po obdržení Kristových stigmat v polovině září 1224, dva roky před svou smrtí:

Chválit Boha znamená žasnout na tím, jaký je Bůh sám o sobě a jaký je k nám – a mít z toho radost.

Ty jsi svatý Pán a jediný Bůh,
který koná podivuhodné činy.
Ty jsi silný.
Ty jsi veliký.
Ty jsi nejvyšší.
Ty jsi všemohoucí, Otče svatý,
Králi nebe i země.
Ty jsi trojít a jediný Pán.
Ty jsi dobro, veškeré dobro, nejvyšší dobro,
Pán, živý a pravý Bůh.
Ty jsi láska.
Ty jsi moudrost.
Ty jsi pokora.
Ty jsi trpělivost.
Ty jsi krása.
Ty jsi laskavost.
Ty jsi jistota.
Ty jsi pokoj.
Ty jsi radost a veselí.
Ty jsi spravedlnost.
Ty jsi mírnost.
Ty jsi veškeré bohatství, které potřebujeme.
Ty jsi ochránce.
Ty jsi strážce a obhájce.
Ty jsi útočiště.
Ty jsi naše víra.
Ty jsi naše naděje.
Ty jsi naše láska.
Ty jsi náš věčný život:
velký a podivuhodný Pán,
všemohoucí Bůh a milosrdný Spasitel.
Amen.

Podle webu vojtechkodet.cz
(perex upraven redakcí) ■

Na snímku pohled ze svatyně La Verna

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Nestačí modlit se jen tehdy, když máme chuť?

Ten, kdo se modlí, jen když má chuť a náladu, nebere Boha vážně a pomalu se přestává modlit vůbec. Modlitba žije z věrnosti.

Jak se může všední den stát školou modlitby?

Každá událost, každé setkání se může stát podnětem k modlitbě. Čím více prožíváme jednotu s Bohem, tím hlouběji rozumíme světu kolem sebe.

Ten, kdo vyhledává jednotu s Ježíšem hned ráno, může žehnat lidem, se kterými se setkává, dokonce i svým protivníkům a nepřátelům. V průběhu dne svaluje všechnu svou starost na Pána. Svá rozhodnutí a úsudky činí tak, že se nejprve ptá, jak by na jeho místě postupoval Ježíš. Překonává strach díky vědomí Boží blízkosti. V zoufalých situacích není bez opory. Má v sobě nebeský pokoj a vnáší jej do světa. Je vděčný a raduje se z pěkných věcí, ale také dokáže snášet obtíže, které ho potkají. Takto vnímat Boha může dokonce i při práci.

Srov. „YouCat: Katechismus katolické církve pro mladé“,
Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Tušíme vůbec, co máme?

S „Jezulátkem“ v kontaktu

Když jsem byl malé dítě, nebýval jsem v kostele úplně hodný. Znáte to... A tak mě většinou nebrali do našeho malého farního kostela ve Valči, ale jezdil jsem s rodiči a babičkou na nedělní mši svatou do Jaroměřic nad Rokytnou. Rodiče to měli „zmáknuté“: většinou sedávali v lavici v kostelní lodi, ale mě během mše svatě svěřili babičce. Ta se v té době, krátce po úmrtí dědečka, raději držela dál od lidí a chodila do boční kaple, kde stály zpovědnice. Tam jsme dobře slyšeli, výhled jsme měli hned na svatostánek, ale nehrozilo, že bych někoho v kostele rušil.

Jednou se stalo, že ze zpovědnice vyšel pan děkan Kuchler a mířil přímo ke mně. Dal mi obrázek Pražského Jezulátka, barevný, na křídovém papíře. Ještě nikdy jsem takový pěkný obrázek neviděl – celé roky jsem jej pak považoval za vzácnost a dodnes ho mám schovaný. Je to můj nejoblíbenější obrázek z dětství. Tak si poprvé „našlo“ Pražské Jezulátko ke mně cestu. A nebylo to zdaleka naposledy...

V posledních letech s přibývajícím věkem věnuji moji rodiče modlitbě ještě víc času než dřív. Občas se stane, že je někdo prosí o modlitbu v nějaké velmi naléhavé záležitosti. Tehdy se modlíávají devítihodinovou nověnu k Pražskému Jezulátku – a říkávají mi, že byli vyslyšeni.

A někdy se jim zdá, že v některých záležitostech nejednám dost moudře – a tak se tuto pobožnost modlí za mě. A pak neříkají nic, ale většinou se jen potutelně usmívají...

Proč? Proč? Proč?

Nabízí se otázka, proč je zde takový nepoměr? Do Prahy k Panně Marii Vítězné přijíždějí tisíce poutníků z mnoha i velmi vzdálených zemí, aby zašli k Pražskému Jezulátku. Ve světě se šíří úcta k Pražskému Jezulátku, stavějí se kostely, pořá-

**Ještě pádnější
odpověď dává
samo nebe,
a to v množství
vyslyšených proseb.**

Papež Benedikt XVI. v kostele Panny Marie Vítězné v Praze pronáší modlitbu před Pražským Jezulátkem 26. září 2009 (text modlitby najdete na str. 16)

dají poutě... A u nás? Mnozí tuší, že Pražské Jezulátko existuje, a tím to často i končí. Některým to přijde zvláštní, modlit se u nějaké voskové sošky, uctívat „Ježíška“ jako dítě – jako by to bylo pod úroveň dospělého křesťana. Jako by to snad nebylo ani dost teologicky podložené. Ale nebylo to pod úroveň jednoho z největších teologů naší doby Benedikta XVI., který si při návštěvě Prahy v roce 2009 vyhradil hned po příletu čas a zastavil se k Jezulátku pomodlit – a jistě věděl proč.

Ale je zde ještě jedna odpověď na to, proč takto uctívat Pána Ježíše, a to mnohem přesvědčivější než papežova návštěva.

Tu dává samo nebe, a to v množství vyslyšených modliteb svěřených tímto způsobem Ježíši Kristu. A nejsou to jen stará svědectví. Jsou to vyslyšení čerstvá, řádně doložená, zdokumentovaná a prozkoumaná. A nebo – vyprosme si svá vlastní vyslyšení! Proč převažují svědectví vyslyšených cizinců? Odpověď je jednoduchá: kdo prosí, dostává...

P. Marek Dunda ■

**Kdo prosí,
dostává...**

Foto: Martin Špelda

„Jezulátko“ přibližuje k tajemství Vtělení

„Pane Ježíši, máme tě před očima jako dítě...“ Těmito slovy začal svou modlitbu papež Benedikt XVI., když navštívil v roce 2009 kostel Panny Marie Vítězné v Praze na Malé Straně. Jaký smysl má vyobrazení Ježíše jako dítěte a jak může obohatit náš život a naši spiritualitu?

Ikona Pražského Jezulátka nás na prvním místě odkazuje k tajemství Vtělení: připomíná nám, že Ježíš se narodil na tento svět tak jako každý z nás, že vyrůstal v lidské

rodině, znal dobře lidský život od samého počátku a může mít tedy pochopení a soucit s každým člověkem a s každou situací. I my díky tomu můžeme lépe docenit

etapy našeho života, kdy si připadáme bezmocní, odkázaní na druhé, podobně jako je dítě odkázáno na péči svých rodičů. Ani v těchto situacích neztrácí život svou cenu, naopak – v nich se často učíme něčemu velmi důležitému.

Poučení z dětského světa

Úcta k Jezulátku ovšem neznamená, že bychom měli navždy zůstat dětmi nebo být dětinští. Vždyť i Ježíš „rostl v síle a moudrosti“ (Lk 2,40) a později ve svém učení vyzýval k dospělé lásce. Jenom zralý člověk může přebírat odpovědnost a budovat trvalé a hluboké vztahy. Ale zároveň víme ze zkušenosti, že i jako dospělí se máme od dětí co učit – jejich postřehy, pohled

Komplikovanost dospělého světa nás někdy odvádí od toho podstatného, protože to důležité je někdy velmi prosté.

Tříletý král

Soška Pražského Jezulátka pochází ze Španělska, kde také byla pravděpodobně zhotovena někdy ve druhé polovině 16. století nebo dříve. Z uměleckého hlediska je Pražské Jezulátko vosková soška vysoká 45 cm; představuje asi tříleté dítě, oblečené do dlouhé splývavé košilky, ze které vyčnívají bosé nožky. Jemný obličej rámuje středně dlouhé vlnité vlasy. Jádro sošky je vyřezáno ze dřeva a potaženo plátnem a její povrch je vymodelován z barevného vosku. Pro křehkost tohoto materiálu je soška vsazena do stříbrného pouzdra, které sahá až do Ježíškova pasu. Pravá ruka žehná světu a v levé ruce drží Jezulátko jablko završené křížkem. Toto jablko má ukázat Krista jako „nového Adama“ nebo také představuje tzv. říšské jablko vyjadřující svrchovanou moc Krále.

*Ježíš je zde
vyobrazen jako
král. Ovšem jako
malý, křehký,
bezbranný,
zranitelný král.
Král, jehož síla
není násilím.*

bez předsudků a hodnocení, umění klást podstatné otázky. Komplikovanost dospělého světa nás někdy skutečně odvádí od toho podstatného, protože to důležité je někdy velmi prosté.

Moc v slabosti

V sošce Pražského Jezulátka je Ježíš zároveň vyobrazen jako král. Ovšem jako malý, křehký, bezbranný, zranitelný král. Král, jehož síla není násilím. V levé ruce drží a nese obrazně celý svět, ale místo obvyklého žezla, symbolu moci, pravou rukou žehná. Jezulátko nám říká něco podstatného o paradoxu Boží moci, která se projevuje ve slabosti. Ta největší moc totiž nespočívá v hrdinských činech, velkých projektech, schopnosti lámat skály a ovládat národy, ale v umění získat srdce člověka. Silou můžete přimět druhé, aby něco dělali či nedělali, něco říkali či neří-

kali, snad si i něco mysleli – ale rozhodně ne, aby milovali. A Bohu jde právě o to poslední jmenované.

Pražské Jezulátko připomíná příchodím, že mocný Bůh tváří v tvář každému z nás stojí jako křehký a bezmocný. Touží po naší svobodné odpovědi. Nechce nás

ovládat násilím, nechce, abychom se ho báli. A v životech těch, kdo toto pochopili, se často odehraje to, čemu říkáme uzdravení nebo spása.

*P. Pavel Pola OCD, převor Kláštera
Pražského Jezulátka* ■

Jezulátko nám říká něco podstatného o paradoxu Boží moci, která se projevuje ve slabosti. Ta největší moc totiž nespočívá v hrdinských činech, velkých projektech, schopnosti lámat skály a ovládat národy, ale v umění získat srdce člověka. A Bohu jde právě o to poslední jmenované.

Neoblečená milostná soška Pražského Jezulátka, košilka a podstavec jsou součástí díla

Kostel Panny Marie Vítězné na Malé Straně – denně sem přicházejí návštěvníci z mnoha zemí světa prosit malého Ježíška o pomoc a také poděkovat za vyslyšené prosby

Foto: Martin Špelda

Pět století historie Pražského Jezulátka

V Praze na Malé Straně v Karmelitské ulici se nachází kostel Panny Marie Vítězné se světoznámou soškou Pražského Jezulátka. Podle legendy vlastnila sošku svatá Terezie z Avily, reformátorka karmelitánského řádu, která velmi uctívala Ježíšovo dětství a rozšiřovala úctu k Dítěti Ježíši po celém Španělsku. Sošku Dítěte Ježíše nosila stále u sebe i při zakládání klášterů. Jezulátko darovala své přítelkyni Isabele, jejíž dcera se později vdala do Prahy.

Ze Španělska do Prahy

Tak se podle jedné legendy mohla vosková soška Ježíška dostat do soukromého vlastnictví šlechtické rodiny Manrique de Lara y Mendoza. Když se roku 1556 šlechtična Marie Manrique de Lara provdala za českého šlechtice Vratislava II.

z Pernštejna, dostala vzácnou rodinnou památku od své matky Isabely jako svačební dar a přivezla si Jezulátko do svého nového sídla v Praze.

Její ovdovělá dcera Polyxena z Lobkovic pak v roce 1628 darovala Jezulátko bosým karmelitánům do kostela Panny

Marie Vítězné v Praze. Když tento svůj klenot odevzdávala představenému, řekla: „Otče, dávám vám to, co je mi nejdražší. Uctívejte toto Jezulátko a nikdy vám nebude nic chybět.“

Soška dostala ihned čestné místo v oratoři. Brzy poznali, jakému hostu poskytlí přístřeší a jaké požehnání s ním vešlo do kláštera.

Rozkvět a násilný konec

Soška Jezulátka byla občas vynášena do chrámu, aby ji mohl uctívat také věřící lid. Mniši se stále častěji dozvídali o vyslyšení proseb, zázračných uzdraveních, později tu slepí opět nabývali zraku, hluchí slyšeli a chromí odkládali berle. Úcta ▷

Foto: Wikimedia Commons, Acoma

Polyxena z Lobkovic, rozená „z Pernštejna“

Když ho předávala představenému karmelitánů, řekla: „Otče, dávám vám to, co je mi nejdražší. Uctívejte toto Jezulátko a nikdy vám nebude nic chybět.“

Foto: Wikimedia Commons, Ablakok (CC BY-SA 4.0)

Marie Manrique de Lara y Mendoza z Pernštejna s dcerou Polyxenou (malba: A. S. Coello)

Foto: Flickr, ohallmann (CC BY 2.0)

Za třicetileté války roku 1631 vtrhli do Prahy Sasové a vyplenili klášter i kostel. Jezulátku ulámali ruce a pohodili ho za oltář do smetí, kde leželo zapomenuté několik let.

Úcta k „Jezulátku“

Lidská odpověď na Vtělení

Úcta k Pražskému Jezulátku bývá často nepochopena. I nyní bychom se mohli ptát, zda úcta prokazovaná sošce, včetně takových skutečností jako její korunovace či převlékání, je přiměřená. Jistě chápeme, co nám chtěl Bůh říci svým dětstvím. Ale co s tím vším má společného onen kult „sochy“?

Neuctíváme sošku, ale toho, koho zobrazuje! V sošce Jezulátka uctíváme Kristovo dětství, reálné, pravé, nepřestírané. Něha a starost, která tuto úctu provází, je neumělým pokusem o vyjádření našich citů ke Kristu. Je to pokus lidský, ale Bůh od nás jako od lidí přece jinou odpověď nečeká – vždyť jsme lidé! Bůh přišel na svět, aby uzdravil celého člověka, tedy aby i naše city zaměřil tím správným směrem. Sama forma pobožnosti jistě může být mnoha lidem cizí a nikdo k ní také není zavázán. Neměli bychom ale odsuzovat vše, co se liší od našich zvyklostí. Koneckonců tzv. lidová zbožnost může být sice v některých svých projevech přepjatá, v žádném případě však není nebezpečím pro samu víru na rozdíl od racionalistických a intelektuálních koncepcí jakési čisté víry, která pyšně rozhoduje o tom, jak má Bůh opravdu hovořit ke svým dětem. A on zatím mluví zcela jasně a prostě, třeba i vyslyšením nesčíslných „prosb k Pražskému Jezulátku“.

Je to „lidský způsob úcty“ – ale vždyť jsme lidé!

Prodloužení tajemství Vánoc

Je důležité si znovu uvědomit, že nejde o klanění sošce a vzývání sošky, ale o klanění Ježíši a uctívání Ježíše – tedy toho, koho soška zpodobňuje. Soška je pouhým prostředkem. Úcta k Pražskému Jezulátku je duchovní prodloužení Vánoc. Klaníme se Kristovu vtělení,

(pokračování ve sloupci naproti)

Něha a starost, která tuto úctu provází, je neumělým pokusem o vyjádření našich citů ke Kristu.

Pražské Jezulátko

k božskému Dítěti dosáhla časem značného rozkvětu. Avšak za třicetileté války roku 1631 vtrhli do Prahy Sasové a vyplenili klášter i kostel. Jezulátku ulámali oběručky a pohodili ho za oltář do smetí, kde leželo zapomenuté několik let. Karmelitáni byli nuceni uprchnout do Mnichova a úcta k Pražskému Jezulátku poněmhu upadala, až prakticky zanikla.

Znovuobjevení Jezulátka

O svatodušních svátcích roku 1637 se vrátil z Mnichova do Prahy otec Cyril od Matky Boží, bosý karmelitán, mnohými považovaný za svatého. K Jezulátku

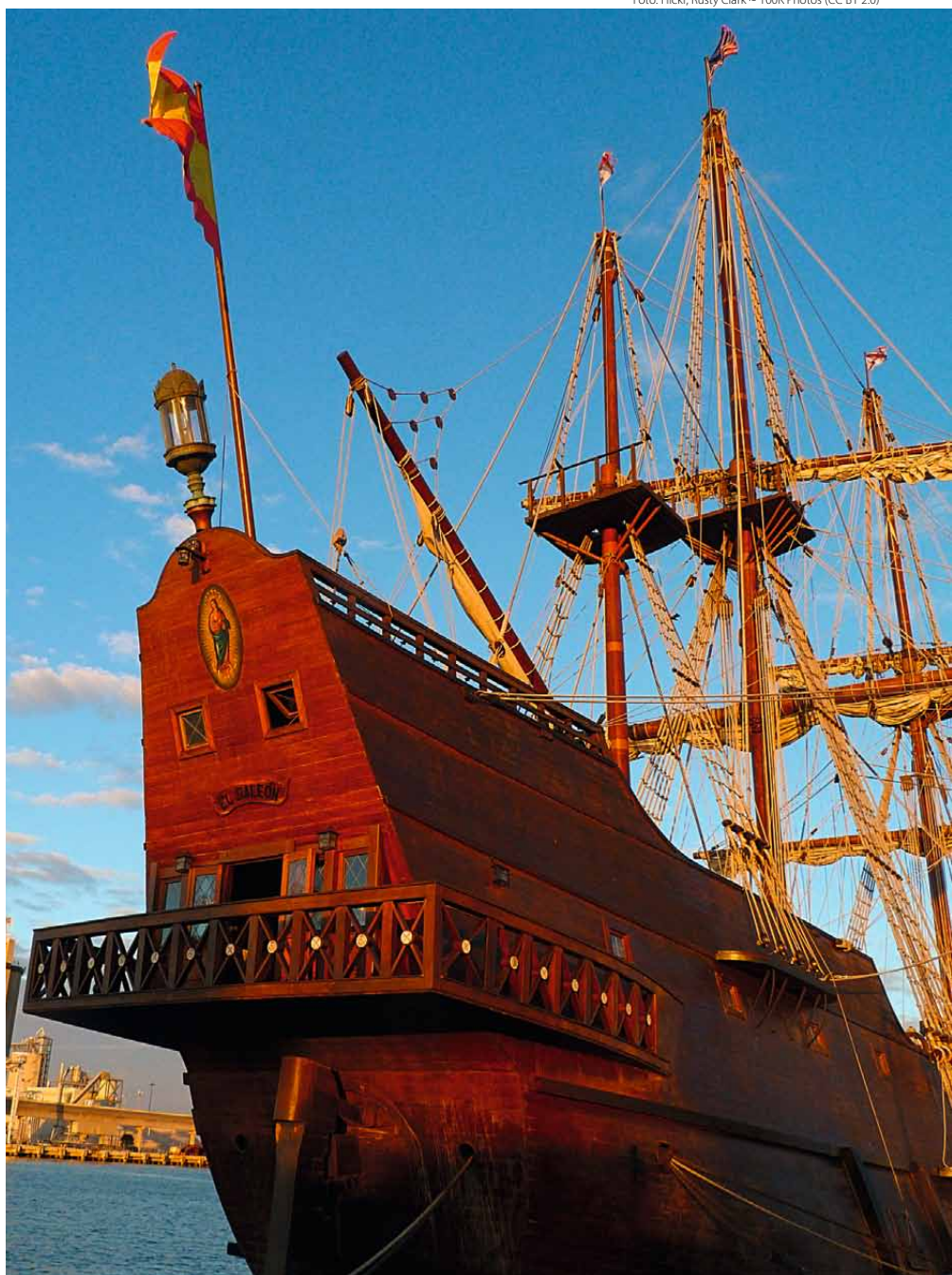
měl vroucí vztah už jako novic. Po dlouhém hledání našel Dítě pod troskami za oltářem a přinesl je zpět do oratoře. Po nemalém úsilí se mu podařilo dosáhnout opravení poničené sošky. Malý Ježíšek začal opět žehnat klášteru, místním lidem i celé Praze.

Úcta k Pražskému Jezulátku se šíří světem

Zvěst o zázračném Pražském Jezulátku se šířila a brzy o něm mluvily celé Čechy. Proudily sem tisíce lidí, kteří hledali pomoc. Králové, šlechta i prostí lidé přicházeli se svými těžkostmi a úmysly

Španělé a Portugalci převezli obrazy a sošky Jezulátka přes Atlantický oceán do zemí Jižní Ameriky.

Foto: Flickr, Rusty Clark ~ 100K Photos (CC BY 2.0)

do stověžaté Prahy, kde „malý Král“, jak slíbil, všechny vyslyšel. Tak například hluchoněmá baronka Alžběta Kolowratová začala okamžitě slyšet po políbení sošky Jezulátka. Císařský polní maršál Mansfeld, smrtelně nemocný, se uzdravil ve chvíli, kdy ho přinesli před Pražské Jezulátko. Za Jezulátkem přišla z vděčnosti i polská královna. Modlitbám u Jezulátka byla připisována i záchrana Prahy před Švedy v roce 1639, kdy generál Johan Banér náhle přerušil obléhání města a odtáhl se svou armádou do severovýchodních Čech. Rostl počet zázraků a vyslyšení. Soška byla v červenci roku 1741 přemístěna na dnešní místo na pravé straně uprostřed hlavní lodi kostela. Úcta k Pražskému Jezulátku se začala šířit ve všech zemích bývalé rakouské říše.

Zrušení kláštera – a pak nový rozkvět

Za vlády císaře Josefa II. byl v roce 1784 klášter karmelitánů, tak jako mnoho jiných, zrušen a kostel byl svěřen do správy řádu maltézkých rytířů. Na přelomu 19. a 20. století se úcta k Jezulátku rozšířila nebyvalým způsobem po celém světě. Nejvíce se ujala ve Španělsku. Španěle

Císař Josef II. Habsbursko-Lotrinský

a Portugalci převezli obrazy a sošky Jezulátka přes Atlantický oceán do zemí Jižní Ameriky. Díky misionářům a evropským přistěhovalcům Jezulátko znají i v Indii, v Číně, na Filipínách a v Severní Ame- ▷

(pokračování z protějšího sloupce)

vyznáváme, že Bůh vzal na sebe lidství, ke kterému patří i dětství. „Sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk...“ (Flp 2,7) Ježíš Kristus prožívá celý lidský život, od počátku do konce. V jeho početí, narození a dětství se setkáváme s pravým Bohem, stejně jako v jeho dospělosti, ve smrti a vzkříšení. Dospělý Ježíš, mistr a učitel, vyzývá své učedníky: „Nebudete-li jako děti, nevejdete do nebeského království.“ (Mt 18,3) ▷

On prožil všechna stadia člověka – od embrya, plodu, novorozence přes dětství, dospívání až po zralý věk, žil náš život se vším, co k němu patří, a proto nám ve všem rozumí.

Foto: Flickr, ShyCityNXR (CC BY-NC 2.0)

Ježíš Kristus prožívá celý lidský život, od počátku do konce. V jeho početí, narození a dětství se setkáváme s pravým Bohem, stejně jako v jeho dospělosti, ve smrti a vzkříšení.

Úcta k Ježíšovi jako dítěti – lidská odpověď na vtělení

Pán, který je nám ve všem blízký

Jsme zvyklí představovat si Pána Ježíše jako „Muže“ ve zralém věku, který začal působit ve třiceti letech. Ale on přece jako Bohočlověk měl božskou moc a slávu už od svého početí. Při mši svaté slyšíme: „Sedí po pravici Otce a zastává se nás.“ Pán Ježíš se nás zastává a přimlouvá se za nás (1 Jan 2,1), protože vše prožil „na vlastní kůži“. On prožil všechna stadia člověka – od embrya, plodu, novorozence přes dětství, dospívání až po zralý věk, žil náš život se vším, co k němu patří, a proto nám ve všem rozumí (srov. Žid 4,15–16). On je náš Pán, Spasitel a Král, ale i Bratr, Přítel a „Kamarád do deště“. Úcta k Dítěti Ježíši je i dnes velice aktuální. Úcta, která mu umožňuje narodit se a žít v našem srdci, žít duchovní dětství, které nespočívá v ničem jiném než v sebezpřijetí a odevzdané důvěře.

Jana Balharová, Anna Svědihrová ■

Zdroj:

Svědihrová, Anna. *Malá knížečka o Pražském Jezulátku*. Brno: Kartuziánské nakladatelství, 2010.

rice. Papež Pius X. v roce 1913 oficiálně ustanovil Bratrstvo Pražského Jezulátka.

Nedávná minulost a současnost

Když se budoucí pražský arcibiskup Josef Beran v roce 1945 vrátil z koncentračního tábora v Dachau, vedla jeho první

cesta k Pražskému Jezulátku, kde sloužil 26. 5. 1945 děkovnou mší svatou.

Po roce 1948 nebylo u nás o Pražském Jezulátku moc slyšet, ale úcta k němu se zatím dále šířila do celého světa. I přes železnou oponu sem stále proudili poutníci z mnoha národů, především ze španělsky mluvících zemí. V červnu

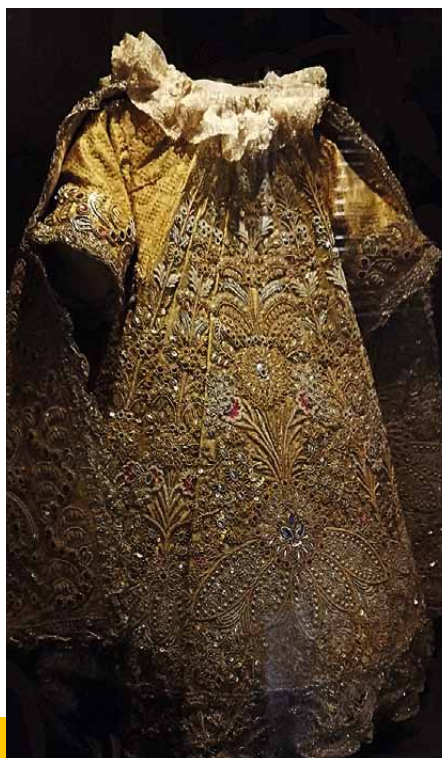

Foto: Wikimedia Commons, Horrovracu (CC BY-SA 4.0)

Foto: Wikimedia Commons, Sean Gaggins (CC BY 2.0)

Pohled do expozice muzea v kostele Panny Marie Vítězné, vlevo nejstarší dochované šatičky

Bohatý šatník „Jezulátka“

Starobylý zvyk převlékání má za cíl přiblížit věřícímu člověku Ježíše jako skutečného člověka, pomáhá nám zakusit Ježíšovu blízkost a vyjádřit naši lásku a úctu.

Jezulátko převlékají sestry karmelity Dítěte Ježíše do drahocenných a různobarevných šatiček, které většinou odpovídají barvě daného liturgického období (advent a postní doba fialová, vánoční a velikonoční doba bílá, svato-dušní svátky červená, doba liturgického mezidobí zelená). Šatníček Jezulátka dnes čítá už přes tři sta oblečků, často zdobených perlami a českými granáty s vyšitými náboženskými nebo národními motivy zemí podle svého původu. Většina z nich jsou dary z vděčnosti – za vyslyšení proseb. Nejstarší dochované šatičky pocházejí z let kolem roku 1700. Není bez zajímavosti, že císařovna Marie Terezie sama zhotovila a v roce 1754 Jezulátku darovala sametové šatičky se zlatou výšivkou.

Císařovna Marie Terezie sama zhotovila a roku 1754 darovala Jezulátku sametové šatičky se zlatou výšivkou.

„Převlékání Jezulátka“ – sekvence snímků 1 až 6 z videa na www.pragjesu.cz

V současné době přichází k Pražskému Jezulátku 400 až 500 tisíc návštěvníků ročně.

roku 1993, tři roky po pádu komunismu, požádal nový pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, aby se do kostela Panny Marie Vítězné opět vrátili bosí karmelitáni. Ti znovu pozvedli úctu k Jezulátku. Starají se o početné skupiny poutníků a turistů, kteří kostel každoročně navštěvují, a duchovně jim pomáhají. Odhaduje se, že v současné době přichází do kostela 400 až 500 tisíc návštěvníků ročně. Zdejší kněží pravidelně v kostele slouží mše svaté v pěti jazycích, kromě toho zde slaví mše svaté i poutnické skupiny z celého světa – např. v roce 2017 to bylo 369 skupin. Kostel je celoročně otevřený. I pro každého z nás...

Zpracovala Jana Balharová (zkráceno) ■

Foto: Massimo Baroum

Slavnost korunovace milostné sošky Dítěte Ježíše se každoročně slaví o první květnové neděli. Jezulátko bývá po celou sobotu a neděli vystaveno v presbytáři, aby se s ním věřící mohli setkat z větší blízkosti. V sobotu večer se konává průvod s kopií sošky. Hlavní poutní mše svatá s korunovací sošky Dítěte Ježíše bývá slavena v neděli v 10 hodin

Foto: Wikimedia Commons, Mike King (CC BY 2.0)

Kostel Zázračného Dítěte Ježíše v indickém Bangalore. Téměř ve všech částech světa nalezneme kopie této sošky a kultovní místa zasvěcená Jezulátku

Foto: dv. z videa Kláštera Pražského Jezulátka

Foto: Pexels, Rodolfo Clix (CC0)

Ti, kteří zažili, že „kdo prosí, dostává“ (Mt 7,8)

Není snadné vybrat několik svědectví z obrovského množství vyslyšení. Jsou velmi pestrá, mnoho staletí stará, i zcela nová; najdeme mezi nimi obrovské zázraky, ale i drobné projevy Boží milosti. Často prosbu provázel i slib: Bude-li prosba vyslyšena, přijdu do Prahy „k Jezulátku“ osobně poděkovat. I to je důvod, proč do kostela Panny Marie Vítězné k Pražskému Jezulátku přichází tolik cizinců...

Foto: AP/AL

Požár tankeru Haven, dole jeho vrak. Vpravo svatyně Pražského Jezulátka v Arenzanu

Foto: Wikimedia Commons, ŠUB normal Team (CC BY-SA 3.0)

Havárie tankeru a zachráněné město

V roce 1991 došlo u severoitalského města Arenzano, asi 20 kilometrů od Janova, k jedné z největších lodních havárií ve Středomoří, když zde 11. dubna ve 12.30 explodoval supertanker Haven s nákladem 144 000 tun ropy. Pět členů posádky zahynulo a tanker hořel tři dny a tři noci, než se loď 14. dubna v 9.30 po další mohutné explozi potopila. Hrozilo dlouhodobé zamoření pobřeží. V Arenzanu je jedna z největších svatyní Pražského Jezulátka na světě, vysvěcena byla v roce 1907. Obyvatelé Arenzana po celou dobu, kdy se na moři nedaleko

od města odehrávalo drama havárie tankeru, vzývali Pražské Jezulátko. A stalo se něco neuvěřitelného. Nedošlo k obávané ekologické katastrofě s fatálními následky pro město, pobřeží Arenzana nebylo ropou zamořeno. Město o deset let později projevilo vděčnost zvláštním způsobem: dne 28. července 2001 uložili potápěči do kapitánské kabiny vraku supertankeru 42 metrů pod hladinou sochu Pražského Jezulátka zhotovenou z plastu a celé město Arenzano bylo slavnostně Pražskému Jezulátku zasvěceno.

Foto: Anton Frič, www.fotoportal.sk

Korunka od papeže

Pražské Jezulátko zdobí korunka, která je upevněna zezadu těsně nad jeho hlavičkou. V současné době má Ježíšek tři korunky: jednu z roku 1767, druhá pochází z let 1810–1820 a třetí korunku daroval Svatý otec Benedikt XVI. při návštěvě naší vlasti 26. 9. 2009. Zdobí ji osm muší, které jsou symboly svatého Augustina. Korunku obohatily také pravé perly a granáty. Byla vyrobena ze stříbra, je pozlacená a ručně vyleštěná achátem.

Dva miliony „od Jezulátka“

P. Vít Řehulka, farář z Ostravy-Zábřehu, vypráví o své zkušenosti s tím, jak se „Jezulátko“ dokáže postarat i o naše naléhavé materiální potřeby, kdy se k němu s důvěrou obracíme:

„V letech 2004–2007 jsme v naší farnosti stavěli nový kostel, největší sakrální stavbu, která byla postavena po roce 1989 v naší republice. V roce 2006 nám došly finanční zdroje. Na podnět, který jsem vnímal jako znamení, jsem se vydal k Pražskému Jezulátku, kde jsem odsloužil mši svatou. Do jednoho týdne jsme dostali dva miliony korun! Jezulátko nám nejen pomohlo dostavět kostel, ale hlavně nás naučilo důvěřovat. *Deo gratias* (Bohu díky).“

Farní kostel Svatého Ducha (Stavba Moravskoslezského kraje roku 2007)

Foto: Mapio.net

Foto: Flickr, Galli Luca (CC BY 2.0)

Otec se po 43 dnech probral z kómatu

„Náš otec Marco byl po srdeční zástavě od 17. února 2018 v kómatu. Po 43 dnech se na Velikonoční pondělí navzdory lékařským očekáváním probudil z kómatu v naprostém duševním pořádku! To vše přičítáme naší modlitbě k Jezulátku a jsme tady, abychom poděkovali,“ říkají Mauro Stenico a Gloria Facini z Fornace v Itálii, kteří připutovali do Prahy k Pražskému Jezulátku 30. března 2019.

Foto: Převezto z časopisu Misionářské přátelství, č. 3 a 4 / 2019

Přijeli poprosit za dítě – a nyní i poděkovat za tři!

Paní Carmen Isabel Olivencia Petiton přiletěla 27. května 2019 poděkovat s celou svou rodinou do Prahy k Pražskému Jezulátku až ze Střední Ameriky, ze San Juan v Portoriku. Vypráví:

„Od osmnácti let mám diagnostikovanou endometriózu. Byla jsem vícekrát operována, ale přesto jsem nemohla mít děti. V červenci 1998 jsem se svým manželem navštívila tento chrám (chrám Panny Marie Vítězné na pražské Malé Straně, kde je uchovávána soška Pražského Jezulátka – pozn. red.). Po měsíci Jezulátko učinilo zázrak! Dnes po 21 letech jsme se do chrámu vrátili s našimi třemi dětmi...“

Foto: Převzato z časopisu Misionářské přátelství, č. 3 a 4 / 2019

Modlitba papeže Benedikta XVI. k Pražskému Jezulátku, kterou pronesl při své návštěvě chrámu Panny Marie Vítězné dne 26. září 2009

*Pane Ježíši, máme Tě před očima jako dítě
a věříme, že jsi Boží Syn, jenž se stal člověkem
skrze Ducha Svatého v lůně Panny Marie.*

*Podobně jako v Betlémě i my, spolu s Marií a Josefem,
anděly a pastýři, se Ti klaníme a vyznáváme,
že jsi náš jediný Spasitel.*

*Stal ses chudým, abychom my zbohatli z Tvé chudoby;
dej, ať nikdy nezapomínáme na chudé a na ty, kdo trpí.*

*Ochraňuj naše rodiny,
žehnej všem dětem celého světa
a dej, ať nám vždy vládne láska, kterou jsi přinesl,
aby činila náš život šťastnějším.*

*Dopřej všem lidem, Ježíši,
aby porozuměli poselství Božího narození,
aby pochopili, že jsi přišel darovat celé lidské rodině
světlo, radost a pokoj.*

*Neboť Ty jsi Bůh a žiješ a kraluješ
s Bohem Otcem v jednotě Ducha Svatého
po všechny věky věků.*

Amen.

Foto: Wikimedia Commons, Dezidor (CC BY 3.0)

Společnost přátel Pražského Jezulátka při kostele Panny Marie Vítězné sdružuje lidi z celého světa. Někteří z nich do našeho kostela pravidelně chodí, jiní ho navštívili jen jednou nebo zatím tu možnost ještě ani neměli. K dnešnímu dni je ve Společnosti přátel Pražského Jezulátka zapsáno přes 350 lidí z Česka, Slovenska a dalších zemí. Na dálku jsou tak její členové spojeni s mnoha dalšími lidmi, v jejichž životě má Ježíšovo dětství důležité místo.

Kontakt:

Společnost přátel Pražského Jezulátka
Kláster Pražského Jezulátka
Karmelitská 9, 118 00 Praha 1
tel.: 257 533 646
www.pragjesu.cz
e-mail: mail@pragjesu.cz

Komunista a „soška“

Jako kněz navštěvuji pravidelně staré a nemocné farníky. Zbožné i ty méně zbožné... Kněz je ve farnosti pro všechny lidi! Jeden z těch, které jsem v okolí Vranova nad Dyjí navštěvoval, byl pan Jaroslav. Hodný dědeček, ale „zarytý“ komunista. Byl rád, že s ním někdo pohovoří – a na závěr jsme se téměř vždy společně pomodlili Otčenáš. Vzpomínal na různé příhody ze svého mládí: například jak v květnu 1945 doprovázel jednotky Sovětské armády a pomáhal jim orientovat se v pro ně neznámém terénu.

Jednou mi vyprávěl, jak to bylo s jeho synem, když byl ještě úplně maličký.

Lékaři mu nedávali žádnou naději. Z nemocnice mu vzkázali, že pokud chce syna ještě naposledy vidět, ať okamžitě přijede. Když se vracel se slzami v očích z nemocnice, ve výkladu starožitnictví zahlédl malou sošku Ježíška. Šel a koupil ji. Doma se před ním – on, komunista – začal modlit. Prosil za záchranu syna. A dítě, kterému již lékaři nedávali žádnou šanci, zázrakem přežilo!

„Pane faráři, tu sošku mám pořád...“ řekl mi. Šel do sousední místnosti, sošku přinesl a s dojetím mi ji ukázal. Byla to zmenšená kopie Pražského Jezulátka!

P. Marek Dunda ■

Doma se před ním – on komunista – začal modlit.

Foto: Ondřej P. Vaněček

Poděkování deset let po uzdravení

Giuseppe Zacco a jeho manželka přijeli 6. července 2019 k Pražskému Jezulátku z italského Milána znovu poděkovat přesně v den desátého výročí mimořádného uzdravení jejich pravnučky. Říká: „Já, moje žena Maria a naše dcera Roberta jsme zde, abychom Jezulátku poděkovali, 6. července 2009 darovalo zdraví naší pravnučky Carole, do té doby vážně nemocné.“

Foto: Převezato z časopisu Misionářské přátelství, č. 3 a 4 / 2019

Připravila Jana Balharová ■

Zdroj:
Časopis Misionářské přátelství, vydává Klášter Pražského Jezulátka

Svatá Terezie Veliká (z Avily, 1515–1582), reformátorka Karmelu, putovala při zakládání klášterů vždy se soškou Dítěte Ježíše. Prohlásila: „K založení kláštera mně stačí zvonek, pronajatý dům, Dítě Ježíš a svatý Josef. Tito praví zakladatelé karmelitánských klášterů se musejí postarat o zbytek.“

Kristus je dnes ve světě opravdu „malý“

„Jezulátko je obraz Krista, který se mně zdá nejvhodnější pro dnešní dobu,“ řekl otec kardinál Tomáš Špidlík. A vysvětluje proč.

Pozvali mě na Maltu a byla k tomu zvláštní příležitost. Měl jsem posvětit sošku Jezulátka, kterou darovala Česká republika maltézkým rytířům jakoby úředně, protože iniciativa vyšla od konzulátu našeho státu a velké slavnosti se účastnil prezident Malty a vláda, v divadle pak účinkovali dva čeští hudební umělci. Co jsem měl při té příležitosti povědět? Začal jsem konstatováním, že je Pražské Jezulátko nejznámějším Čechem ve světě, nejenom v Evropě, ale hlavně v Jižní Americe. Povzdechl jsem si jenom: „Škoda, že se narodilo ve Španělsku.“ Odtud totiž soška přišla do Prahy. To s radostí slyšel nuncius, rodilý Španěl, o tom však nevěděl.

Ale pak jsem měl něco povědět o duchovním významu této události. Posлуhači se podivili a zapochybovali o tom, když jsem řekl, že Jezulátko je obraz Krista, který se mně zdá nejvhodnější pro dnešní dobu. Četl jsem v očích němou otázku, proč to říkám, proto jsem měl pohotovou odpověď. Kristus je v dnešním světě opravdu malý. Lidí, kteří ho znají, je pořád ještě menšina ve světě (i když ve srovnání s malou skupinkou učedníků po Jeho zmrtnýchvstání je dnes pohled na Církev víc než překvapivý, viz následující článek – pozn. redakce). Při dnešní výměně obyvatelstva se křesťanství jakoby ztrácelo. Na některé z nás to dělá smutný dojem, ale neprávem. V historii světa velcí vždycky časem umírají a dorůstají ti, kdo byli malí. To platí o lidech, o národech, a tedy se dá aplikovat i na dějiny křesťanství.

I v naší zemi mají mnozí dojem, že věřících ubývá, že jsou ve společnosti malí. Ale dejme se poučit během přírody. Tam jsou velké balvany a malý trávník. Balvany se s hlukem valí a roztrhají se, trávník potichu roste.

Tomáš kardinál Špidlík
(z promluvy 21. 12. 2007) ■

Foto: U.S. Air Force photo/Staff Sgt. Sara Keller

V historii světa velcí vždycky časem umírají a dorůstají ti, kdo byli malí!

„... má připomenout, že víra v Krista není ideologie, ale život. To pak, co je živé, roste a patří mu budoucnost. Ostatní Goliáši budou ‚oloupení‘, aby byli lidé vykoupeni.“

Tomáš kardinál Špidlík (z promluvy 21. 12. 2007)

Foto: Flickr, Wonderlane (CC BY 2.0)

Vatikánská zpravodajská agentura Fides představila při příležitosti 93. světového dne misí statistiky, které jsou v tuto chvíli posledními nejaktuálnějšími dostupnými statistickými údaji o katolické církvi. Počet katolíků ve světě podle nich v roce 2017 poprvé v dějinách přesáhl 1,3 miliardy. Naopak počet kněží celosvětově poklesl (poslední dostupný údaj je 414 582 kněží). Na jednoho katolického kněze tak v průměru ve světě připadá 3168 katolíků. Pán Ježíš kdysi o Církvi použil obraz nepatrného hořčičného zrnka, které, když je zaseto, postupně roste...

Církev je jako semínko, které roste

Číslo ze Severní Koreje i z tisíců misijních stanic

Statistické údaje o celé katolické církvi jsou vždy k dispozici až s určitým zpožděním – katolickou církev tvoří podle posledních zveřejněných údajů celkem 3017 diecézí. Některé z nich jsou v zemích, kde je Církev pronásledována a kde je

biskupům různými způsoby bráněno ve styku s Apoštolským stolcem a vůbec se zbytkem katolické církve. Několik diecézí se nachází např. na území Severní Koreje (na jejím území leží i část Soulské arcidiecéze – viz mapka na str. 21). Katolická církev působí, hlásá evangelium, uděluje svátosti a věnuje se charitativní a vzdělávací činnosti. ▶

„K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi; ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“

Ježíš Kristus (Mk 4,30–32)

Indie

Foto: Catholic World Mission archive

lávací činnosti i na obrovském množství misijních stanic – často na velmi odlehlých místech. Misijních stanic, ve kterých bydlí trvale kněz, bylo ve světě 2659. K tomu je třeba ale připočítat dalších 137 791 misijních stanic, na kterých trvale žádný kněz nepobývá (přehled počtu misijních stanic podle jednotlivých kontinentů viz tabulka na str. 21). V některých

zemích je znám zcela přesný počet katolíků (např. Německo), v jiných je třeba spokojit se s kvalifikovanými odhady (nemusí jít jen o Severní Koreu, ale třeba i o Českou republiku – i když počet nově pokřtěných je přesně známý, např. počet zemřelých katolíků se přesně zjistit nedá). Poslední dostupné údaje byly za celou katolickou církev publikovány v *Annua-*

rium Statisticum Ecclesiae a jsou aktualizovány k 31. 12. 2017. K tomuto datu jsou tedy vztaheny i všechny údaje, které zde uvádíme.

Katolická církev nejvíce roste v Africe

Počet katolíků k 31. 12. 2017 byl celosvětově 1 313 278 000, což je nárůst o 14 219 000 od konce předcházejícího roku. Celkový počet obyvatel zeměkoule byl k 31. 12. 2017 odhadován na 7 408 374 000 a oproti konci předcházejícího roku se zvýšil o 56 085 000 osob. Podíl katolíků byl tedy 17,73 procenta z celkové světové populace (rok před tím to bylo 17,67 procenta). Jedná se o nárůst o 0,06 %, čímž se vyrovnala ztráta za předchozí rok (–0,05 %).

Počet obyvatel rostl na všech kontinentech, nejvíce v Africe a poté v Asii. Také nárůst počtu katolíků se týká všech kontinentů, v Evropě přibýlo 259 000 katolíků,

**Katolíků je
17,73 % světové
populace.**

Křesťané po nedělní mši svaté před kostelem Katolické misie ve Wulu, Jižní Súdán

Foto: Wikimedia Commons, Ernst Ulz (CC BY-SA 3.0)

„Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“

Ježíš Kristus (Mk 4,26–29)

„... když je zaseto, vzejde, přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“ (Mk 4,32)

Strnad sedící na rostlině hořčice

Foto: Wikimedia Commons, Dürzan círano (CC BY-SA 3.0)

po třech letech úbytku. Největší nárůst je tradičně v Africe (+5 605 000) a Americe (+6 083 000), následuje Asie (+2 080 000) a Oceánie (+191 000).

Počet katolíků stoupá, ale kněží ubývá

Katolická církev měla 5389 biskupů (tj. +36 oproti předcházejícímu roku). Celkový počet kněží na celém světě klesal v roce 2017 – k poklesu dochází již více let po sobě – a dosáhl počtu 414 582 (–387). Největší pokles byl zaznamenán v Evropě (–2946), zatímco největší nárůst se týká Afriky (+1192) a Asie (+1424).

Počet diecézních kněží se celosvětově snížil o 21 a dosáhl počtu 281 810, nej-

větší pokles se týká Evropy (–2048). Počet řeholních kněží se celkově snížil o 366 a dosáhl počtu 132 772.

Kvůli tomu stoupl i počet katolíků, kteří připadají na jednoho kněze, celkem o 32 osob, takže nyní na světě připadá v průměru 3168 katolíků na jednoho kněze! I dnes, možná více než kdy jindy, jsou aktuální slova Pána Ježíše: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Mt 9,37–38) A tím víc to platí v poměru ke všem lidem, kteří žijí na zemi: jeden kněz na 14 468 obyvatel planety! Samozřejmě že předávání víry není jen úkolem kněží, ale úkolem všech pokřtěných. Když uvážíme, o kolik miliard lidí se jedná,

otvírají se před každým z nás i před celou Církví obrovské možnosti – zajímavý úhel pohledu nabízí anekdota *Úžasné možnosti* na straně 22. ▶

Mapa Korejského poloostrova, žlutě je vyznačena Soulská diecéze

Zdroj: Agentura FIDES

POČET MISIJNÍCH STANIC VE SVĚTĚ		
kontinent	misijní stanice s knězem	misijní stanice bez kněze
Afrika	302	77 583
Amerika	978	21 102
Asie	932	37 838
Evropa	388	527
Oceánie	59	741
Celkem	2 659	137 791

Foto: Wikimedia Commons, Minsoo223 (CC BY-SA 3.0)

Jak se bude počet kněží vyvíjet v nejbližších letech, dávají tušit počty bohoslovců – tedy těch, kteří se na kněžskou službu již nyní připravují. Uvedená čísla možná mohou být pro někoho i pozváním k zamyšlení: Nevola Bůh k této náročné, ale současně i velmi krásné a potřebné službě i mě...? Počet bohoslovců klesl celkově o 832 a dosáhl celkového počtu 115 328. Pokles se týká Ameriky (-853), Evropy (-401) a Asie (-385), zatímco Afrika (+786) a Oceánie (+21) vykazují nárůst.

Diecézních bohoslovců je celkem 70 706, tj. o 411 méně než bylo v předchozím roce, řeholních bohoslovců je celkem 44 622, tj. o 421 méně než v předchozím roce.

Trvalí jáhnové

Důležitá je služba trvalých jáhnů. Jáhenské svěcení je prvním „stupněm“ svátosti kněžství, která má tři stupně: jáhenské, kněžské a biskupské svěcení. Jáhenské

svěcení může být předstupněm kněžského svěcení – v tom případě se uděluje zhruba jeden rok před kněžským svěcením, pak následuje jáhenská praxe a po ní kněžské svěcení. Ženatí muži mohou být ale vysvěceni jako tzv. trvalí jáhni, kteří pak konají službu v Církvi. Mohou kázat, křtít, oddávat... Nemohou ale sloužit mši svatou. V naší zemi také někdy zastávají místa vojenských kaplanů a jeden trvalý jáhen je ředitelem Papežských misijních děl v České republice. Počet trvalých jáhnů ve světě stoupá, k 31. 12. 2017 o 582 vzhledem k předchozímu roku. Celkově jich je 46 894. Největší nárůst se týká Ameriky (+408) a Evropy (+142).

Řeholníci a řeholnice

Počet řeholníků (těch, kteří nejsou kněžími – ti, kteří jsou kněžími, byli již započítáni v počtu kněží výše) klesl o 1090 a dosáhl celkového počtu 51 535. Pokles se kromě Afriky týká všech kon-

tinentů. Stejný klesající trend byl zaznamenán také u řeholnic, kterých celkově ubylo o 10 535. Počet řeholnic na celém světě je 648 910. Největší pokles se projevilo v Evropě (-7960) a Americe (-4893), zatímco v Africe a Asii počet řeholnic stoupl!

Od školek až po univerzity

Jde o pozoruhodná čísla. Na poli vzdělávání a výchovy spravuje katolická církev ve světě 71 305 mateřských škol, které navštěvuje 7 303 839 dětí, 101 527 základních škol s 34 558 527 žáky a 48 560 středních škol s 20 320 592 studenty! Dále se katolická církev stará o 2 345 799 studentů církevních vyšších škol a 2 945 295 univerzitních studentů.

Zdravotnická zařízení a charitativní organizace

Stejně impozantní jsou i počty nemocnic a dalších zdravotnických zařízení,

Úžasné možnosti!

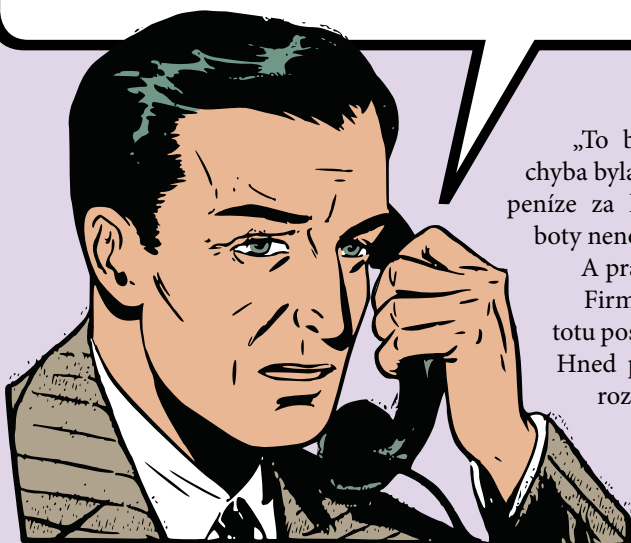

Foto: publicdomainvectors.org (CC0)

„To byl naprostý omyl! Největší chyba byla vůbec sem jezdit. Vyhozené peníze za letenku! Tady vůbec nikdo boty nenosí... Okamžitě se vracím!“

A praštil telefonem.

Firma to však nevzdala a pro jistotu poslala ještě jednoho specialistu. Hned první den, jen co se trochu rozhlédl kolem, nadšeně hlásil:

„Úžasné možnosti! Představte si, tady ještě boty nemá vůbec nikdo... Takové perspektivy! Všechno může být naše...!!!“

Jedna firma, která vyrábí boty, poslala svého experta na získávání nových trhů do jakési chudé země poblíž rovníku. Několik dní se vůbec nehlásil. Pak zatelefonoval na ústředí. Byl celý zdrcený:

Tento humorný příběh může být komentářem pro zamyšlení ke sloům Pána Ježíše v závěru Matoušova evangelia:

„Království nebeské je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měřic mouky, až se všechno prokvasilo.“

Ježíš Kristus (Mt 13,33)

„Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: ‚Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!‘“

Boty dnes má v našem okolí každý, ale víru...? Vnímám to jako poslání, úkol (který nám dal sám Pán Ježíš – a přitom slíbil, že bude s námi a bude nám pomáhat) a jako šanci?

P. Pavel Zahradníček ■

*Boty dnes má
v našem okolí
každý, ale víru...?
Vnímám to jako
poslání a jako
šanci?*

**Církev provozuje:
5 269 nemocnic
16 068 ošetřoven
15 735 domovů
(pro staré,
nemocné,
postižené)
9 813 sirotčinců
31 182 dalších
zařízení...**

kteřé Církev po celém světě spravuje. Jde o celkem 5269 nemocnic! Pro srovnání, abychom si uvědomili, co toto číslo znamená: v České republice je všech nemocnic asi 200 – státních, zřízených kraji, soukromých... Představme si všechny nemocnice v České republice – a katolická církev po celém světě spravuje pětadvacetkrát více nemocnic, než má celá Česká republika! Nejvíce nemocnic provozuje katolická církev v Americe (1399) a Africe (1367); mimo to ještě 16 068 ošetřoven; 646 nemocnic pro malomocné (především v Asii); 15 735 domovů pro seniory, chronicky nemocné a handicapované (především v Evropě); 9813 sirotčinců (především v Asii); 10 492 mateřských škol (převážně v Americe a Asii); 13 065 manželských poraden (převážně v Evropě a Americe); 3169 center vzdělávání a sociální reedukace a 31 182 dalších institutů!

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

Zdroj:

www.cirkev.cz/cs/aktuality/191023statistika-svetove-katolicke-cirkve-za-rok-2017

Foto: Flickr, United States Government/Work

Dobrovolnice učí děti číst a psát (Nigérie)

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Církev je mystické tělo Ježíše Krista.^[De fide]

Církev byla založena Bohočlověkem Ježíšem Kristem.^[De fide]

Kristus je hlavou Církve.^[De fide]

Duch Svátý je duší Církve.^[Sent. Comm.]

Kristus určil Církvě, aby pokračovala v jeho vykupitelském díle po všechny časy.^[De fide]

Církev je neporušitelná, tj. bude existovat až do konce světa jako znamení spásy.^[Sent. cert.]

Církev je vzhledem ke svému účelu a svým prostředkům nadpřirozená a duchovní společnost.^[Sent. cert.]

K Církvě patří nejen svatí, ale i hříšníci.^[De fide]

K Církvě patří ten, kdo přijal platný křest a neoddělal se od jednoty víry a společenství.^[Sent. cert.]

Kristus ustanovil Petra za prvního mezi apoštoly a jako viditelnou hlavu celé Církve a svěřil mu osobně a bezprostředně jurisdikční primát.^[De fide]

Podle Kristova ustanovení přechází Petřův primát na všechny jeho nástupce.^[De fide]

Nositelé Petřova primátu jsou římský biskupové.^[De fide]

Srov. Ott, Ludwig. „Dogmatika“, Olomouc: Maticе cyrilometodějská, 1994.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry; **Sent. probabilis** – názor považovaný teology za pravděpodobný, ale nikoliv jistý.

Předložil jim jiné podobenství: „Nebeské království je podobné člověku, který nasel na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenicí plevel a odešel. Když pak osení vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: ‚Pane, copak jsi nenasel na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?‘ On jim odpověděl: ‚To udělal nepřítel.‘ A služebníci mu řekli: ‚Máme jít a plevel sesbírat?‘ On však řekl: ‚Ne. Jinak byste při sbírání plevelu mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žní – a o žních řeknu žencům: Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.‘“

Ježíš Kristus (Mt 13,24–30)

Evča a Eliška

aneb Nesení na vlnách Prozřetelnosti...

Boha jsme moc nevnímali

Žili jsme si celkem pokojně a spokojeně. Vše bylo naplánované a zařízené, vše bylo jak má být... Já i má dva sourozenci jsme přijali svátost manželství, začali jsme zakládat rodiny. Naši rodiče chodili do práce, věnovali se přibývajícím vnoučátkům. Pravidelně jsme chodili na mši svatou, modlili se, ale Boha jsme zas až tak moc ve všedním životě nevnímali. Naše víra byla – řekla bych dnešními očima – vlažná.

Nemoc

První náznak problémů nastal, když se mé švagrové Evči při prvním těhotenství dostavily zničehonic epileptické záchvaty. Jen díky Bohu a Panně Marii se narodil zdravý syn Matěj. Po šestinedělí se podrobila řadě vyšetření, diagnóza zněla: arteriovenózní malformace v mozku. Ta jí způsobovala občasné epileptické záchvaty. Pomocí léků a správné životosprávy se nemoc dostala pod kontrolu. Posléze jí byla nabídnuta radiační terapie gama

nožem v Praze. Tu podstoupila, následovaly pravidelné kontroly, brala léky.

Vypadalo to, že vše bude dobré

Zdalo se, že vše bude již jen dobré. Evča věřila, že se vyléčí. Užívala si života, měla radost z maličností kolem sebe, neustále se vzdělávala v oboru, který vystudovala, chtěla dokonce při starání se o Matýska začít podnikat – založit kurz cvičení pro děti ve školkách. Milovala svého manžela a podporovala ho v jeho práci. Matýska se snažila vychovávat s láskou a porozuměním, to vše s úctou k životu, přírodě i k Bohu. Na jaře roku 2019 jí lékaři k její velké radosti povolili další těhotenství. Dva týdny před Velikonocemi nám bratr

*Žili jsme si celkem pokojně a spokojeně.
Vše bylo naplánované a zařízené...*

Foto: Pexels, Brett Sayles (CCO)

s Evčou oznamovali radostnou novinu: v září se jim má narodit miminko!

Neprobouzela se, ale dýchala

Měly to být Velikonoce jako každé jiné. Ale nebyly...

Když se na Boží hod velikonoční vrátil můj bratr z noční služby, našel Evču ležet na zemi a u ní plačícího Matýska. Neprobouzela se, ale dýchala. Byla naděje...

Matýsek v náručí babičky zamával sanitce, která mu odvážela maminku do nemocnice. Bylo přede mší svatou. S modlitbou, nadějí a obrovskou prosbou jsme zaklekali v lavicích. Netušili jsme, že v té době již Evičku transportuje vrtulník do Fakultní nemocnice v Brně. Něco málo po poledni sdělili lékaři bratrovi krutou zprávu: Evča je mozkově mrtvá, praskla jí malformace, která způsobila masivní krvácení. Jakýkoliv pokus o její návrat do života je marný. Jelikož je však gravidní, podporují její dosud nezaniklé vitální funkce přístroji. Lékaři mu však také sdělili, že v těchto případech velmi rané gravidity (šlo o 16. týden) těhotenství nejpozději do 48 až 52 hodin samovolně zaniká a podle zákonů bude možné Evičku odpojit od přístrojů.

„Nejpromodlenější“ Velikonoce

V tu dobu rodina zkontaktovala všechny své známé, aby se za Evču a miminko modlili. Postupně se přidávalo k modlitbám víc a víc lidí – i nespočet řeholníků a řeholnic, byly slouženy mše svaté. Je až neskutečné, jaká obrovská vlna modliteb se o těchto Velikonocích vzedmula a nesla jak Evču a miminko, tak i nás všechny, kterých se to více či méně dotýkalo. Mnoho lidí dokonce přiznalo, že to byly jejich nejpromodlenější Velikonoce, jaké kdy zažili. Při modlitbě jsem často přemýšlela nad tím, co všechno musí Bůh udělat, abychom jej vzali na vědomí a byli s Ním – nestačí, že dal svého Syna...

Tři dny – a děťátko stále žije!

K překvapení lékařů miminko žilo i po několika hodinách, dokonce i další den – třetí den už začínalo být všem jasné, že se děje něco neobvyklého. Zasedlo lékařské konzilium a rozhodlo, že udělají maximum, aby udrželi těhotenství a vývoj plodu. Chtěli dosáhnout alespoň 24. týdne těhotenství. Naštěstí eutanazie je v naší republice zakázaná, tudíž bylo miminko pod ochranou zákona.

Když se nemocniční kaplan otec Leo Zerhau po týdně opět setkal s rodinou u Evči (byl to on, který v osudnou neděli

Foto: Pexels, Lina Kivaka (CCO)

Při modlitbě jsem často přemýšlela nad tím, co všechno musí Bůh udělat, abychom jej vzali na vědomí.

Evičku zaopatřoval), byl velmi překvapený vývojem situace. Řekl, že maminka ví, že miminko do nebe ještě nepatří, že za ně bude bojovat do té doby, než si bude jista, že miminko přežije. „No nic, musíme to vymodlit,“ dodal nám tolik potřebnou naději.

Čtyři vyčerpávající měsíce

Pro rodinu nastalo velmi vyčerpávající období, téměř čtyři měsíce, kdy každý den někdo z nás navštívil Evču a miminko, povídal si s nimi, četl pohádky, zpíval i modlil se přímo u nich. Učili jsme se žít jen z Boží přítomnosti a prozřetelnosti. ▷

Nemohli jsme dělat nic jiného než se modlit. Nic víc – nic míň!

Nemohli jsme dělat nic jiného než se modlit a odevzdávat svá trápení a obavy Bohu. Jen a jen se modlit, nic víc – nic míň.

Prosili jsme o přímluvu nespočet svatých – Pannu Marii, které jsme zasvětili miminko, ale například i svatou Kateřinu Alexandrijskou, svatou Ritu, svatou Hedviku, svatého Judu Tadeáše, svatého Charbela (jehož olejem byla Evča pomazána), svatého Norberta, svatou Giannu Berettu Mollu, Annu de Guigné a další.

Postupně lékaři posouvali termín porodu s ohledem na Evčín stav i vývoj miminka z 24. týdne těhotenství na 27., poté na 31. týden. To už byla rodina opravdu dost vyčerpaná už jen z toho

odsouvání data porodu, ač jsme byli samozřejmě rádi, že holky vydržely tolik týdnů – vždyť čím zralejší miminko bude, tím lépe! Nakonec stanovili termín porodu na 34. týden těhotenství. Můj bratr tedy požádal, zda by se tak mohlo stát na svátek Nanebevzetí Panny Marie... Ten den ráno byly za ně opět slouženy mše svaté.

Narození do světa – a do věčnosti

Ještě nikdy jsem si neuvědomovala tak úzké propojení života a smrti jako toho dne. Evča dala život malé, krásné a zdravé Elišce, sama pak zemřela a narodila se pro život věčný. Jak zdůraznil kněz P. Brychta na její zádušní mši: „Evča propůjčila své tělo k uskutečnění velkého Božího zázraku, doslova jako živý inkubátor spolupracovala se samotným Stvořitelem na daru života.“

Malá Eliška je pro nás velkou radostí a útěchou. V říjnu měla křtiny, pokřtěná je jako Eliška Eva.

S úžasem jsem pozorovala, kolik lidí Evčín osud zasáhl a jak se jejich život začal víc naplňovat modlitbou a Boží přítomností. S odstupem času jsme si začali uvědomovat, jak v našem životě působila Boží prozřetelnost už kolik let zpátky, než se to všechno stalo.

Je úžasné poodhalovat Boží prozřetelnost a poodkrývat lásku, kterou nám dává. Vždyť opravdu nejsme nikdy na nic sami a bříme není větší, než bychom mohli unést. Bohu díky!

Lenka (zkráceno, titulky redakce) ■

V říjnu měla malá Eliška křtiny. Pokřtěná byla jako Eliška Eva.

Foto: Pexels, Wayne Evans (CCO)

Pevná důvěra v Boha nám může pomoci, abychom byli připraveni, když na nás přicházejí různé zkoušky.

Pevná důvěra v Boha

Důvěra – při modlitbě i v životě
Bohu je třeba důvěřovat i ve chvílích, kdy dostaneme něco těžkého, obtížného. Bůh nám totiž dává vše, co potřebujeme ke spáse. Modlitba má být nesena postojem důvěry, že Bůh nám dá vše právě tak, jak je to pro nás nejlepší.

Člověče přičiň se, a Bůh ti pomůže...

Pevná důvěra v Boha však nesmí vést k tomu, že se nebudeme snažit. Musíme

udělat vše, co je v našich silách, a ostatní svěřit Pánu Bohu. Bůh nemůže nechat bez pomoci toho, kdo v něj důvěřuje.

Účinky pevné důvěry v Pána Boha:

1. Ten, kdo hodně důvěřuje Pánu Bohu, dostává velkou moc nad „Božím srdcem“.
2. Člověk má více pokoje a důvěry vůči ostatním – důvěra v Boha se stává pramenem radostné mysli.

Když jsem udělal vše, co bylo v mých silách, to ostatní mohu klidně nechat na Pánu.

3. Člověk dostává novou sílu, nemusí se nikoho a ničeho bát.

Kdy máme vzbudit důvěru v Pána Boha?

Bohu je třeba důvěřovat vždy a za všech okolností. Ale zvláště je potřebné vzbudit důvěru v něj v těchto situacích:

1. Když jsme zhřešili – důvěra v Boha je zdrojem nového Božího milosrdenství.
2. V bojích s pokušením.
3. Když na nás přichází malomyslnost a skleslost. Ty jsou známkou nedůvěry v Pána Boha.

Často si máme uvědomovat:

- jsem v Božích rukou;
- když jsem udělal vše, co bylo v mých silách, to ostatní mohu klidně nechat na Pánu;
- co mi Bůh dává, je jen k mému dobru, i když to někdy hned nevidím;
- co mi nedává, to nepotřebuji;
- co mi bere, to také nepotřebuji (možná by mi to dokonce škodilo...!);

Pevná důvěra v Boha však nesmí vést k tomu, že se nebudeme snažit.

Nejdříve nás knihylové kontaktovat 230 233 581 zak@ikarmel.cz Přihlášení Registrace

karmelitánské knihkupectví HLEDAT Vše knihy je prázdné

Novinky Nabídka Vánoce Tipy na dárky Knihy pro děti Mešní vína Kontakty

NEJŠIRŠÍ NABÍDKA KŘESŤANSKÉ LITERATURY NA JEDNOM MÍSTĚ! 10% sleva pro každý nákup přes e-shop ... knihy s poselstvím ...

Vybíráme z posledního katalogu Kalendáře 2020 Bible Dětské Bible

Velká dětská Bible Martina Špinková, Leně Mayer- Skumanzová 399 Kč 539 Kč	365 dní s Anselmem Grünem Anselm Grün 399 Kč 359 Kč	Svátá země Prokop Siostrzonek, P. Stanislav Pňibýl 335 Kč 221 Kč	Karlov most Stanislav Pňibýl 399 Kč 449 Kč	Do Říma se svatou Anežkou Stanislav Pňibýl 399 Kč 89 Kč	V Boží reži Tomáš Kuttel 399 Kč 296 Kč

Tisíce titulů katolické duchovní literatury

Objednávky on-line na www.ikarmel.cz

V této internetové prodejně si můžete objednat publikace Karmelitánského nakladatelství a mnoha dalších nakladatelství. Většina titulů je přehledně provázána s tituly souvisejícími.

impulzy pro duchovní růst

- Bůh ví, co je pro mne dobré – nebudu naříkat.

Úkol

Často si uvědom, že Bůh tě má tak rád, že se vyplatí mu zcela důvěřovat; a proto mu stále více důvěřuj!

P. Marek Dunda (z knihy „Krokodýl aneb můžeš růst: 36 impulsů pro růst v lásce k Bohu i k bližnímu“, Vranov nad Dyjí: A.M.I.M.S., 2017 – možnost objednávky a on-line text zdarma viz upoutávka na této straně a kupon na str. 49) ■

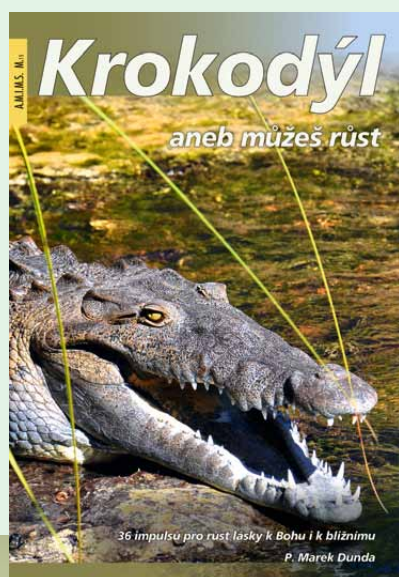

Foto: Pevels, Alana Sousa (CCO)

Co mi nedává,
to nepotřebuji...

... co mi bere,
to také nepotřebuji
(možná by mi
to dokonce
škodilo...!)

P. Marek Dunda: Krokodýl aneb můžeš růst

Kniha nabízí stručné, někdy až téměř heslovité postřehy a inspirace pro stálý duchovní růst. Krokodýl je starým symbolem duchovního života, protože prý roste po celý život. Ale také my můžeme celý život duchovně růst! V knize najdete celkem 36 impulsů (nebo spíše okruhů) pro takový duchovní růst. Jsou to větší staré myšlenky z různých pozapomenutých katolických příruček, vysloveny řečí dnešní doby.

On-line v PDF formátu zdarma ke stažení na www.fatym.com. Tištěná kniha A5, bar. obálka, 64 stran, doporučený příspěvek na tisk 15 Kč + obyčejné poštovné; viz kupon na str. 49).

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Bůh udržuje stvoření v jeho existenci. [De fide]

Bůh chrání a řídí svou prozřetelností vše stvořené. [De fide]

Srov. Ott, Ludwig. „Dogmatika“, Olomouc: Matice cyrilometodějská, 1994.

Knihy z Portálu

<http://obchod.portal.cz>

Portál byl založen v roce 1990 Salesiánskou provincií Dona Boska s cílem pomáhat při výchově dětí a mládeže. Od začátku se proto zaměřil především na publikace z oborů pedagogika, psychologie a sociální práce, a to na odborné i populární úrovni. Později přibýly knihy pro rodiče i děti jak z oblasti beletrie, tak rozvíjející tvořivost. Nedílnou součástí knižní produkce jsou rozhovory, spirituální tituly, beletrie a non-fiction. Veškerou produkci nakladatelství Portál (včetně akčních slev) najdete na webu obchod.portal.cz.

28 **Milujte se!** . www.milujte.se

The screenshot shows the website interface with a navigation bar at the top containing 'portál', 'NAKLADATELSTVÍ', 'ČASOPISY', 'SEMINÁŘE', and 'E-SHOP'. Below the navigation bar are links for 'ZLEVNĚNO', 'AKCE', 'PŘIPRAVUJEME', 'NOVINKY', 'O NÁKUPU', a search icon, a user icon, and a shopping cart icon with '661 Kč' and a '3' badge. The main banner features a book cover for '2020 Portal' and the text 'TŘICÁTNIK PORTÁL má nový ediční plán'. Below the banner is a list of books for sale:

- AUDIOKNIHY
- BELETRIE +
- ČASOPISY
- DĚTSKÁ LITERATURA +

Visible book covers include 'Jde to i bez plastů' by Sylvie Šebastová, 'Gilbert ODPUŠTĚNÍ' by Guy de Maupassant, and 'Síla nevyssloveného'.

Dvě poloviny života

Co považuji za životně důležité, nezbytné?

Jeden učenec přijal pozvání na projíždku po moři ve člunu. Začal se bavit s majitelem člunu a zjistil ke své hrůze, co ten muž všechno vůbec neví a co vše se neučil.

Zvolal: „Promarnil jsi polovinu života, když ses neučil tohle a tohle. Jak můžeš tak žít?“

Lodník mlčel.

Přihnala se oblaka a nastala bouře.

Najednou se lodník zeptal učence, zda umí plavat.

„Ne, proč bych se měl učit plavat, měl jsem důležitější starosti.“

„Nu,“ řekl lodník, „tak jsi promarnil celý život, právě se potápíme.“

* * *

Co bude důležité, až se bude potápět člun mého života?

Jitka Krausová (z knihy „Příběhy moudrosti. Pomoc na cestě k sebepoznání a růstu“, Vranov nad Dyjí: A.M.I.M.S., 2019; viz upoutávka na této straně a možnost objednávky pomocí kuponu na str. 49) ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Výběr z nauky Církve

Smrtí přestává možnost zásluh a obrácení. [Sent. Cert.]

Bezprostředně po smrti se koná zvláštní soud, při němž se rozhoduje o osudu zemřelých. [Sent. fidei prox.]

Nebeská blaženost trvá věčně. [De fide]

Stupeň nebeské blaženosti je u jednotlivých oslavených rozdílný podle stupně jejich zásluh. [De fide]

Srov. Ott, Ludwig. „Dogmatika“, Olomouc, Matice cyrilometodějská, 1994.

Co říká katechismus

Proč jsme na zemi?

Na zemi jsme proto, abychom poznávali a milovali Boha, abychom podle jeho vůle konali dobro a abychom jednoho dne došli do nebe.

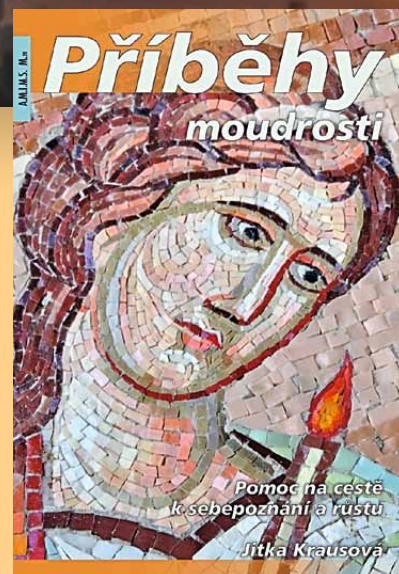
Srov. „YouCat: Katechismus katolické církve pro mladé“, Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2011.

„Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“ (Mt 16,26)

Příběhy moudrosti

Jitka Krausová

Kniha má podtitul *Pomoc na cestě k sebepoznání a růstu* a obsahuje 100 krátkých příběhů pro zamyšlení. Sesbírala je MUDr. Jitka Krausová, OV, lékařka psychiatrická, pastorační asistentka Arcibiskupství olomouckého, zasvěcená panna olomoucké arcidiecéze. Příběhy používá při duchovním doprovázení, duchovních obnovách, ale i ve své lékařské praxi. Zaujmu věřící i nevěřící – a pomohou k zamyšlení nad podstatnými věcmi v našem životě. Knihu o 96 stranách vydal A.M.I.M.S. Doporučujeme ji i pro další šíření ve vašem okolí (příspěvek na tisk 20 Kč, můžete si ji objednat pomocí kuponu na str. 49 nebo na www.amims.net). K dispozici je také e-kniha zdarma ke stažení ve formátu PDF na www.fatym.com.

O „prvních sobotách“ jsem se dozvěděla až v jednátřiceti

Vzpomínám, jak mne na zaslíbeních prvních sobot (podrobněji viz následující článek – pozn. red.) jako maminku velice zaujal slib týkající se dětí, doslova: Nikdo z rodiny nebude zatracen. Co více si ještě můžu pro své děti přát? Tehdy jsem se pevně rozhodla, že při nejbližší příležitosti začnu.

Auto na šrot

Vlastně to ale nezačalo vůbec dobře. Pár dní před první sobotou měsíce měl manžel ošklivou autonehodu, kdy naše auto doslova „sešrotovali“ na dálnici. Manželovi se díky Bohu nic nestalo, všechna

ostatní sedadla kromě sedadla řidiče byla úplně zdemolovaná. Kdyby na nich tenkrát někdo seděl...

Nejdřív jsem cítila hlavně nesmírnou vděčnost za to, že to vůbec přežil. Pak odtahovka přivezla to nabourané auto a já jsem začala podléhat velké sebelítosti. Proč se to muselo stát právě teď a právě nám? Když zrovna čekáme naše čtvrté dítě, když za pár dnů máme jet na dovolenou, na kterou jsme se tak těšili? Nedokázala jsem se s tím vůbec vyrovnat. A už vůbec jsem neměla chuť na tu mši svatou na první sobotu jít. Pořád dokola mi v hlavě vířilo tolik pochybností. A pak hluboko v srdci ten tichý a naléhavý hlas: Jen běž a důvěřuj. Jen běž a uvidíš...

Nakonec jsem tam šla. Vzpomínám si, jak jsem seděla před bočním oltářem s nádhernou sochou Panny Marie, jak

jsem se modlila a s veškerou důvěrou, které jsem byla schopna, jsem současnou situaci svěřila do rukou Panny Marie. To, co se začalo dít potom, bylo doslova neuvěřitelné.

Pokoj v srdci a nečekaná nabídka

Začalo to, už když jsem šla ze mše svaté domů. Cítila jsem tak hluboký pokoj a radost navzdory všem těm současným nepříjemnostem, byla jsem opravdu šťastná a najednou jsem věděla a cítila, jak pevně to je v Božích rukou a že si už nemusím dělat žádné starosti.

Hned následující den večer, v neděli, mi manžel četl velmi nečekaný e-mail od svého bratra, kněze, se kterým jsme přítom o té nehodě vůbec nemluvili.

Psal, že slyšel, že jsme měli autonehodu a jsme momentálně bez auta a že pokud

Foto: Pxfuel (CCO)

*S veškerou
důvěrou, které
jsem byla schopna,
jsem situaci
svěřila do rukou
Panny Marie.*

bychom potřebovali půjčit auto, třeba i na dovolenou, tak nám ho půjčí. Vzpomínám, jak mne to tehdy opravdu dojalo. Nejen vzhledem k tomu, jak to od něj byla velkorysá nabídka – při jeho práci by mu to auto určitě chybělo. Ale hlavně jsem to brala jako vzkaz od Panny Marie.

Bylo to jako zázrak

Sehnat ojeté sedmimístné auto je problém. Obvykle to zabere několik týdnů až měsíců, zvlášť pokud chcete auto na LPG (na plynový pohon – pozn. red.). I na nové se obvykle čeká několik měsíců. Tak velká je poptávka.

Neuplynul ani týden a... měli jsme auto! Překrásné, zánovní, takové, o jakém bychom si pár týdnů předtím nedovolili ani snít. Bylo to jako zázrak.

Podezření na nádor

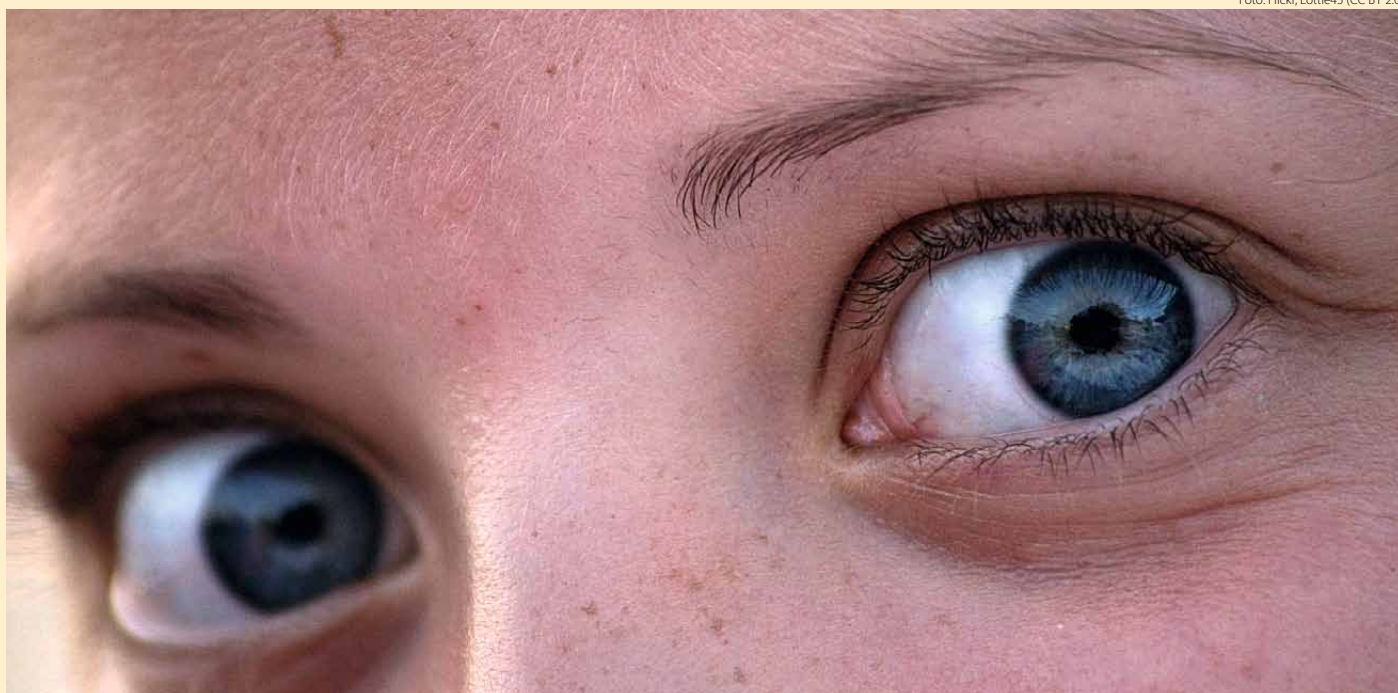
Uplynulo pár měsíců a čelila jsem ještě daleko závažnějšímu problému. Začalo to krátce před porodem naší nejmladší Marušky. Udělala se mi na krku docela ▶

Foto: Unsplash, David Marcu (CC0)

*To, co se začalo dít potom, bylo
doslova neuvěřitelné.*

Foto: Flickr, Lottie45 (CC BY 2.0)

Co jsem svěřila v modlitbě Panně Marii během prvních sobot, dopadlo nejen dobře, ale vlastně vždy úplně nejlépe, jak mohlo.

velká bulka. Nepřikládala jsem tomu žádný velký význam, protože jsem byla tehdy dost nachlazená. Šla jsem za lékařem, ten mi předepsal antibiotika. Mezitím se narodila Maruška. Bulku jsem tam měla pořád. Poslali mě na ambulanci infekčních chorob, kde mi dělali testy na všechny možné infekce, vše bylo negativní. Konečný verdikt lékaře z ambulance infekčních chorob zněl hrozně: podezření na zhoubný lymfom – ihned mě odeslal na hematologii. Manžel i mí rodiče byli doslova zdrceni.

Věděla jsem hned, co musím udělat nejdřív. Svěřit to do rukou Panny Marie, nejlépe na mši svaté na první sobotu. Věřila jsem, že i kdyby se jednalo o lymfom, že to asi přežiju, ale největší starost jsem měla z toho, že nebudu moci kojit tuto svou sotva narozenou holčičku. Říkali mi, že mi pravděpodobně bulku v narkóze odstraní, i kvůli biopsii, ale že budu muset právě přerušit kojení.

Své šestinedělí jsem z velké části trávila na hematologii a různých vyšetřeních. Bylo to před Vánoci, když jsme tam jeli pro výsledky. Někdy se verdikt lékařů

Foto: Flickr, Sarah Ross photography (CC BY-NC 2.0)

A to byly jen záležitosti tohoto pozemského života. Co pak teprve zaslíbení týkající se věčnosti?

může stát tím nejhezčím vánočním dárkem. Řekli mi, že se jedná o nezhoubnou cystu. Odstranili mi jen tekutinu z cysty a bylo po problému. Kojení jsem nakonec nemusela přerušit ani na jediný den.

Zažila jsem to ještě vícekrát

Zažila jsem to ještě vícekrát během následujících měsíců: všechno, co jsem svěřila v modlitbě Panně Marii během prvních sobot, dopadlo nejen dobře, ale vlastně vždy úplně nejlépe, jak mohlo, jak jsem

se mnohdy ani neodvažovala doufat. A to byly jen záležitosti tohoto pozemského života. Co pak teprve zaslíbení týkající se věčnosti?

Panna Maria při svém zjevení prý řekla: „Kdybyste věděli, jak moc vás miluji, plakali byste radostí.“ Já tomu věřím. A když máme tak mocnou přímlyvkyni, která nás tolik miluje, čeho bychom se na tomto světě ještě měli nebo museli bát?

Petra (titulky redakce) ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Co se rozumí výrazem „nebe“?

Výrazem nebe se rozumí stav nejvyššího a nepomíjejícího štěstí. Ti, kdo umírají v Boží milosti a nepotřebují další očišťování, jsou shromážděni kolem Ježíše, Marie, andělů a svatých. Vytvářejí nebeskou církev, kde vidí Boha „tváří v tvář“ (1 Kor 13,12), žijí ve společenství lásky s Nejsvětější Trojicí a přimlouvají se za nás.

Srov. „Kompendium Katechismu katolické církve“,
Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Foto: Flickr, Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC 2.0)

První soboty

podle zjevení ctihodné služebnici Boží sestře Konsolátě Betrone († 1946)

Při příležitosti obnovy zasvěcení našeho národa Panně Marii (uskutečnilo se na Velehradě při cyrilometodějské pouti v roce 1993 a obnoveno bylo při jeho 25. výročí v roce 2018), napsal otec arcibiskup Jan Graubner:

Čas příštích devíti měsíců nabízí pozvání k osobní přípravě slavením novény prvních sobot v měsíci. Zvažte, jestli právě vy nebo vaši farníci nepotřebujete dary, které Spasitel přislíbil těm, kteří slaví devět prvních sobot v měsíci.

Co Pán Ježíš ve zjevení sestře Konsolátě slíbil:

- Všechno, co od mého Srdce vyprošují skrze Srdce mé Matky, jim udělím ještě během novény, když o to prosí s důvěrou.
- Ve všech životních okolnostech pocítí podporu a požehnání mé Matky.
- Mír, porozumění a láska zavládne v duších a rodinách.
- V rodinách nebude svárů, zklamání a nespravedlnosti.
- Manželé se nebudou rozvádět a rozvedení se zase vrátí k sobě.
- Rodiny si budou rozumět a až do konce vytrvají v pravé víře.
- Matky v pozeňnaném stavu zakusí zvláštní ochranu mé Matky a dosáhnou všeho, co pro sebe a své dítě vyprošují.
- Chudým se dostane příbytku a chleba.
- Duše získají zálibu v modlitbě a utrpení a naučí se milovat Boha, bližního i nepřítel.
- Hříšníci se obrátí bez zvláštních překážek, i když je pro ně novéna konána jinou osobou.
- Hříšníci neupadnou znovu do svých dřívějších hříchů a dosáhnou nejen odpuštění hříchů, ale dokonalou lítostí a láskou získají znovu křestní nevinost. ▷

Zvažte, jestli právě vy nepotřebujete dary, které Spasitel přislíbil těm, kteří slaví devět prvních sobot v měsíci.

- Kdo tuto nověnu vykoná v křestní nevinnosti, ani potom nebude mé Srdce urážet žádným těžkým hříchem až do smrti.
- Duše, která se upřímně obrátí k Bohu, ujde nejenom věčné záhubě, ale i očištění.
- Vlažné duše zanechají své vlažnosti, vytrvají v horlivosti a v krátké době dosáhnou nejvyšší dokonalosti a svatosti.
- Když rodiče nebo některý člen rodiny vykoná tuto nověnu, nebude žádné dítě ani nikdo jiný z rodiny zavržen.
- Z mládeže obdrží mnozí povolání k duchovnímu stavu.
- Nevěřící obdrží milost víry a bloudící se zase vrátí k pravé církvi.

Foto: Flickr, marujageek (CC BY-NC 2.0)

Ve všech životních okolnostech pocítí podporu a požehnání mé Matky.

- Duchovní a řeholníci zůstanou věrni svému povolání. Ti, kteří se zpronevěřili svému povolání, obdrží milost pokání a návratu.
- Rodiče a představení obdrží pomoc nejen v duchovních, ale i v hmotných starostech.
- Duše se lehce vyprostí z pokušení těla, světa a ďábla.
- Pyšní se v krátké době stanou pokornými, nenávidní se naplní láskou.
- Horlivé duše zakusí lahodu modlitby a oběti, nekld, strach nebo zoufalství je nebude trápit.
- Umírající budou z tohoto světa odcházet bez smrtelného zápasu a bez útoku ďábla.
- Náhlá a nenadálá smrt je nepřekvapí.

Foto: archív SCB - Sorores Caroli Boromei

KONGREGACE MILOSRDNÝCH SESTER SVATÉHO KARLA BOROMEJSKÉHO

Boromejka patří vždy tam, kde jsou chudí, trpící, nemocní – ti, kdo potřebují pomoc a útěchu; všude tam, kde se krvácí z ran těla i duše.

Boromejky nesou v sobě charisma kontemplace a milosrdenství – účinné lásky. Chtějí následovat příklad Ježíše Krista, který z lásky k lidem a z poslušnosti k Bohu Otcí přišel na svět, obětoval svůj život na kříži, vzal na sebe všechny naše hříchy a vzkříšením z mrtvých daroval i nám všem věčný život. Boromejka denně stojí u kříže trpících lidí a svou pomocí chce zpřítomnit Boží milosrdenství vůči lidem. Sestry se už od vzniku společenství zavazují slibem vytrvalosti v modlitbě a milosrdné službě. Z Božího milosrdenství žít a prokazovat ho. Milosrdenství se učí žít ve společenství sester po příkladu Svaté Rodiny Nazaretské.

Kontaktní osoba: S. M. Vincenta Kořínková, vincenta@boromejky.cz, mobil: 723 477 525, Komenského 634, 676 02 Moravské Budějovice, www.boromejky.cz

Žádá se svatá zpověď, svaté přijímání, modlitba růžence a čtvrtodinka smírného rozjímání o tajemstvích svatého růžence.

- Umírající dostanou tak velkou touhu po věčném životě, že se odevzdají do mé vůle a klidně zesnou v náručí mé Matky.
- Při soudu zakusí zvláštní ochranu mé Matky.
- Duše obdrží milost, aby nad mým utrpením a bolestmi mé Matky pocítily vnitřní soucit a lásku.
- Ti, kteří touží po dokonalosti, obdrží jako vyznamenání hlavní ctnosti mé Matky: pokoru, čistotu, lásku.
- Bude je provázet uklidnění, vnitřní a vnější radost ve zdraví a v nemoci.
- Duchovní osoby obdrží milost, aby neustále prožívaly přítomnost mé Matky, jakož i moji přítomnost bez zvláštních obtíží.
- Duše, které pokročily ve sjednocení se mnou, obdrží milost, že pocítí, že nežijí ony, ale já v nich – to znamená: miluji jejich srdcem, modlím se jejich duší, mluvím jejich jazykem, sloužím celou jejich bytostí. Ony poznají, že vše dobré, krásné, svaté, pokorné, mírné, poslušné, štěstí a divotvornost v jejich nitru jsem já sám. Já Všemohoucí, Nekonečný, Samovládce, jediný Bůh, jediná Lásko.
- Duše, které vykonají tuto nověnu, budou po celou věčnost zářit jako lilie kolem Neposkvrněného Srdce mé Matky.
- Já, Boží Beránek, s Otcem i Duchem

Svatým se budu věčně radovat z těchto duší, které září na Neposkvrněném Srdci mé Matky jako lilie a skrze mé Nejsvětější Srdce dojdou věčné slávy.

- Duchovní osoby budou v úkonech víry a ctnostném životě snadno postupovat.

Jestli duše chtějí, aby se má zaslíbení naplnila, ať milují a uctívají Neposkvrněné Srdce mé Matky. To budou dokazovat tím, že budou po devět po sobě jdoucích prvních sobot měsíce po kající přípravě přijímat mé Tělo s úmyslem, aby usmířovali mé Božské Srdce spojené s Neposkvrněným Srdcem mé Matky.

Svatost smíření, svaté přijímání, růženec, rozjímání

Co k tomu dodat? Žádá se svatá zpověď, svaté přijímání, modlitba růžence a čtvrtodinka smírného rozjímání o tajemstvích svatého růžence. Svatou zpověď se smírným úmyslem stačí vykonat v týdně před první sobotou. Rozjímání může nahradit čtvrtodinka duchovní četby o jednom nebo o více tajemstvích. Jde o první soboty v měsíci, a ne vždy o soboty po prvním pátku. Děkuji všem, kteří přijmou pozvání k tomuto kroku duchovní obnovy, a všem ze srdce žehnám.

arcibiskup Jan Graubner
(perex a titulky redakce) ■

Struktura modlitby růžence

Úvod:

- Znamení kříže • Věřím v Boha
 - Otče náš • 3x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. v kterého věříme, 2. v kterého doufáme, 3. kterého nade všechno milujeme) • Sláva Otcí

Pět desátků:

- Otče náš • 10x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš se přidávají růžencová tajemství) • Sláva Otcí

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. kterého jsi z Ducha Svatého počala
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala
5. kterého jsi v chrámě našla

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. který byl pokřtěn v Jordánu
2. který zjevil v Káně svou božskou moc
3. který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. který ustanovil Eucharistii

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. který se pro nás krví potil
2. který byl pro nás bičován
3. který byl pro nás trním korunován
4. který pro nás nesl těžký kříž
5. který byl pro nás ukřižován

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. který z mrtvých vstal
2. který na nebe vstoupil
3. který Ducha Svatého seslal
4. který tě, Panno, do nebe vzal
5. který tě v nebi korunoval

Po každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• Zdrávas Královno • Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. • Modleme se: Bože, tvůj jednorozentý Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého otce.

Zásvětná modlitba

Panno Maria, Matko Boží, zasvěcuji se Tvému Neposkvrněnému Srdci se vším, co jsem a co mám. Přijmi mě pod svou mateřskou ochranu. Uchráň mě ode všech nebezpečí. Pomáhej mi přemáhat pokušení, která mě svádějí ke zlému, abych si zachoval(a) čistotu duše i těla. Tvé Neposkvrněné Srdce ať je mým útočištěm a cestou, která mne vede k Bohu. Vypros mi milost, abych se z lásky k Ježíši často modlil(a) a obětoval(a) za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti Tvému Neposkvrněnému Srdci. Ve spojení s Tebou chci žít v dokonalé oddanosti Nejsvětější Trojici. V Ni věřím, Jí se klaním a Ji miluji. Amen.

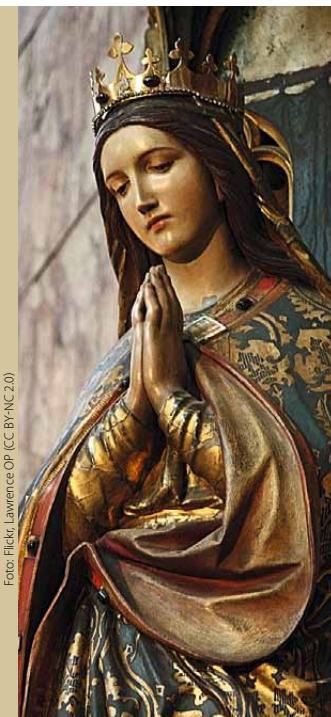

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC 2.0)

Zjevení Panny Marie, Dítěte Ježíše a první soboty

Bůh se nám dal poznat především skrze tzv. veřejné zjevení, které uskutečnil jednou pro vždy v Ježíši Kristu, když se druhá Božská osoba – Bůh Syn – stal před dvěma tisíciletími člověkem. Víme, že „před slavným zjevením našeho Pána Ježíše Krista (před jeho druhým příchodem na zem na konci světa – jak to sám slíbil) nemůžeme už očekávat nové veřejné zjevení“ (srov. 1 Tim 6,14; Tit 2,13; KKC čl. 66).

Ale různá tzv. soukromá zjevení, která Církev v průběhu času po důkladném zkoumání jejich pravosti uznala, mohou přinášet důležité impulzy k životu podle toho, co nám Bůh v Ježíši Kristu dal poznat v již zmíněném veřejném zjevení.

Zjevení Panny Marie ve Fatimě

Když se 13. července 1917 ve Fatimě zjevila třem dětem – pasáčkům Lucii, Františkovi a Hyacintě – už potřetí Panna Maria, ukázala jim peklo. V tomto zjevení pasáčkům řekla, že si přeje, aby se ve světě ustanovila úcta k jejímu Neposkvrněnému Srdci, a hovořila také o smírném svatém přijímání o prvních sobotách v měsíci.

Velký příslib

O osm let později 10. prosince 1925 se Panna Maria s Dítětem Ježíšem znovu zjevila Lucii v konventu sester dorotejek v Pontevedra. Nejsvětější Panna jí položila ruku na rameno a ukázala jí srdce ovinuté trny, které držela v druhé ruce. Dítě Ježíš řeklo: „Měj soucit se srdcem Nejsvětější Matky, se srdcem ovinutým trny, kterými je nevděční lidé neustále probodávají a nikdo nekoná smírné skutky, aby je odstranil.“ Panna Maria poté řekla: „Dcero, pohleď na mé srdce ovinuté trny, kterými je nevděční lidé probodávají rouháním a nevděkem. Snaž se alespoň ty mě potěšit a řekni, že **slibuji všem, kdo se po dobu pěti měsíců v první sobotu vyzpovídají, přijmou svaté přijímání, pomodlí se růženec a stráví 15 minut při rozjímání patnácti tajemství růžence, že jim budu blízko v hodině smrti se všemi milostmi, které potřebují ke spáse.**

15. února 1926 se Lucii opět zjevil Ježíš jako dítě v Pontevedra v zahradě konventu. Řekl jí: „Je pravda, moje dcero, že mnoho duší již slaví 1. soboty, ale jen několik jich je dokončí, a ti, kteří je splní, konají tak v úmyslu dosáhnout milosti, které jsou slibovány. Těšilo by mě víc, kdyby konaly pět sobot s horlivostí a s úmyslem zadostiučinění Srdci Nebeské Matky, než kdyby jich dělaly patnáct s vlažností a různými úmysly...“

**Pět sobot
jako pateré
zadostiučinění...**

Foto: Flickr, Simon XIX (CC BY 2.0)

Sedlo taky?

Foto: Flickr: The Michael Howard (CC BY-NC 2.0)

V dobách, kdy se ještě cestovalo na koních, se při odpočinku pod korunou stromu potkal kovář a řeholní kněz. Kovář povídá: „Otče, není jak vám... Jen se celý den modlíte...“

„Modlíme se – a pracujeme,“ odvětil řeholník. „Ale nemysli si, ona opravdová modlitba také není nic snadného.“

Kovář se tvářil, že tomu moc nevěří. Tak těžké jako bouchat celý den kladivem, to přece nemůže být.

„Dobrá,“ povídá ten řeholník. „Jestli se dokážeš pomodlit zcela soustředěně Otče náš a Zdrávas Maria, dám ti svého koně.“

„Opravdu?“

„Opravdu!“

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé,“ začal se velmi soustředěně s důrazem na každé slovo modlit kovář. A pak se zeptal: „A sedlo dostanu taky?“

A nedostal nic...

* * *

Setkal jsem se s lidmi, kteří říkají: „Přísliby prvních sobot? To už dnes nefunguje!“ Ale opravdu se o prvních sobotách modlili? První soboty nejsou nějakou sérií magických úkonů, ale pozváním k modlitbě, rozjímání, plodnému přijetí svátostí. A zde může být další potíž: kolik je těch,

kteří se zpovídají povrchně, bez opravdového předsevzetí změnit svůj život, nebo jen z nepodstatného, a to podstatné zamlčí (špatné vztahy, které neřeší; pornografie, antikoncepce – často dokonce s abortivními účinky; opakované krádeže, svatokrádeže...).

P. Pavel Zahradníček ■

Proč právě prvních pět sobot?

Známa je také pobožnost devíti prvních sobot (viz přecházející článek), ale Panna Maria ve Fatimě vybízí k pěti prvním sobotám, protože **existuje pět urážek a rouhání proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie**:

- rouhání proti Neposkvrněnému Početí Panny Marie;
- rouhání proti jejímu Panenství;
- rouhání proti jejímu Božskému Matěřství;

- rouhání těch, kteří otevřeně zasévají do srdcí dětí lhostejnost, a dokonce i nenávisť vůči Matce Boží;
- urážky těch, kteří ji hanobí v jejich obrazech a sochách.

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

Zdroj: *Zaslíbení 1. mariánských sobot.*
<http://www.cm-fatima.cz/m/spiritualita-25/1-marianske-soboty-27/>

Jak prožívat „prvních pět sobot“?

Podmínky se v podstatě neliší od prožívání „prvních devíti sobot“:

1. **Svatá zpověď** (je možné vykonat před první sobotou nebo po ní s úmyslem smíru za urážky Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Další 3 podmínky však musí být splněny v den první soboty)
2. **Svaté přijímání** na smír
3. **Pět desátků svatého růžence**
4. **Rozjímání tajemství sv. růžence** – o jednom nebo více růžencových tajemstvích (15 minut)

Toto vše konat s úmyslem na smír za urážky Neposkvrněného Srdce Panny Marie pět po sobě jdoucích prvních sobot.

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

„Křesťanské dílo spásy tedy jako nová úmluva nikdy nepomine a před slavným zjevením našeho Pána Ježíše Krista nemůžeme už očekávat nové veřejné zjevení“ (srov. 1 Tim 6,14 a Tit 2,13). Nicméně, i když je zjevení dokončeno, není však úplně rozvinuto; bude úkolem křesťanské víry postupně během staletí proniknout jeho celý dosah.

Během staletí docházelo ke zjevením, jež se nazývají „soukromá“. Některá byla uznána církevní autoritou, avšak nepatří k pokladu víry. Jejich úlohou není „vylepšovat“ nebo „doplňovat“ Kristovo definitivní zjevení, nýbrž napomáhat k tomu, aby se z tohoto zjevení v určitém historickém období plněji žilo. Za vedení učitelského úřadu Církve dovede zdravý smysl věřících rozlišit a přijímat, co je v těchto zjeveních opravdová výzva Krista nebo jeho svatých pro Církev. Křesťanská víra nemůže přijmout „zjevení“, která si dělají nárok na překonání nebo opravu zjevení, jehož naplněním je Kristus. To je případ některých mimokřesťanských náboženství a také některých novodobých sekt, které se opírají o taková „zjevení“.

Srov. „Katechismus katolické církve“, Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2001.

Prožívání týdne podle tradice Církve

Podle církevní tradice je možné každý den v týdnu prožívat určité tajemství naší víry. Asi víte, že každá neděle je připomínkou a oslavou zmrtvýchvstání Pána Ježíše, že Panna Maria dává zvláštní ráz našim sobotám, páteční den je tradičně věnován úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu – pátek je den, kdy náš Pán zemřel pro naše hříchy na kříži. Ve čtvrtek si připomínáme Nejsvětější svátost oltářní, Eucharistii; ve čtvrtek totiž Pán Ježíš Eucharistii ustanovil. Ale také pondělí, úterý a středa, i když je to méně známé, mají ve starobylé tradici Církve svůj zvláštní význam. Pondělí je zasvěceno Duchu Svatému, úterý andělům strážným, středa svatému Josefovi. Takové rozčlenění týdne má význam pro každého, ale mimořádný význam pro nás může získat zvlášť tehdy, když na delší dobu onemocníme, budeme upoutaní na lůžko a nebudeme se moci účastnit pravidelného liturgického života Církve... Takto může každý člověk určitým způsobem „žít s Církví“. Samozřejmě, že je možné a dobré sledovat také různé svátky a památky svatých, které na daný den v kalendáři připadají. Ale pro nemocného je někdy obtížné sledovat stále něco nového, a tak mu může pravidelný rytmus, který zde nabízím, pomoci celý týden dobře duchovně prožít.

Takové prožívání týdne má význam pro každého, ale mimořádný význam pro nás může získat zvlášť tehdy, když na delší dobu onemocníme.

Pondělí: Duch Svatý

Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. Přímluvce, Duch Svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. (Jan 14,15–16.26)

Ten, který uvádí v život nové věci

Je příznačné, že „pracovní část“ týdne začínáme v pondělí připomínkou Ducha Svatého. Je dávnou církevní tradicí, že před každým dílem, na začátku každé nové etapy života vyzýváme Ducha Svatého. „Přijď, Tvůrce, Duchu Svatý, k nám,“ modlíme se a vyznáváme tak, že Duch je tvůrce, Stvořitel, ten, který uvádí v život nové věci a nepotřebuje k tomu nějaký mimořádný materiál, protože umí tvořit i z ničeho. I naše tělo a náš duch, poznamenané a otupené nemocí, jsou pro Ducha Svatého dostatečné, aby v nich zasel své dary a nechal je pozoruhodně vyrůst.

Když můj duch slábne, potřebuji Ducha!

Nemocný potřebuje Ducha Svatého právě proto, že jeho vlastní duch ztrácí sílu. A je to zároveň i příležitost: že totiž konečně necháme zasáhnout Ducha Svatého do svého života. Duch Svatý může samozřejmě projevit svou tvůrčí moc tím, že nás uzdraví. Nesmíme ale zapomenout na to, že s námi jistě byl i tehdy, kdy naše nemoc začínala. On tedy zná smysl

naší nemoci. A může nám uprostřed ní pomoci, abychom z ní načerpali to dobré, co si Bůh přeje. Může to být očistění naší lásky k Bohu. Jako slabí se můžeme naučit znát pravou Boží hodnotu. Může to být růst trpělivosti a věrnosti. Ale nic z toho nám nepřijde samo od sebe. Aby nám nemoc pomohla, musíme se v ní pro lásku sami rozhodnout.

Nemoc byla pro mnoho světců bodem obratu, v němž rozpoznali, co je v životě skutečně důležité, a podle toho se zařídili. Příkladem může být svatá Terezie z Avily nebo svatý Ignác z Loyoly. Nemoc v nás také může probudit porozumění a soucit pro druhé, které nám dříve jako sebevědomým lidem chyběly. Sama nemoc nás tedy může otevřít Duchu Svatému.

Duch Svatý je ten, kdo nás spojuje s Kristem. Když vidíme Ježíše, jsme spojeni s Bohem. Ale bez Ducha Svatého nikdo Ježíše skutečně nevidí a nechápe. I v době, kdy Ježíš chodil po této zemi,

*Duch Svatý je
Ježíšova síla.*

Foto: Plopsa (CC0)

Foto: PublicDomainPictures, Petr Kratochvíl (CC0)

Duch Svatý promění náš pád ve slavné povstání, v moci, které nemůže žádná pozemská síla odolat.

ho zdaleka ne všichni považovali za svého Pána. A nyní, kdy od Ježíšovy smrti uběhly téměř dva tisíce let, může jen Duch Svatý způsobit, že Ježíše vnímáme jako skutečně přítomného, živého, hovořícího a tvořícího. Duch Svatý je Ježíšova síla. Jestliže se na tuto sílu spolehne, můžeme počítat s tím, že budeme jako Ježíš zažívat i slabost, že možná budeme v tělesné rovině zlem i přemoženi, ale tato pravá duchovní síla, totiž Duch Svatý, promění náš pád ve slavné povstání, v moci, které nemůže žádná pozemská síla odolat.

On dává – všechno!

Duch Svatý je ten, kdo se zevnitř dotýká naší duše. On zná naše myšlenky a naše tajemství. On může vložit do naší duše správná přání a správné postoje. On může proměnit naše nitro, aby se naše náklonnosti ke zlému a naše malomyslnost občerstvily z jeho lásky jako z životodárného pramene. On může do našeho srdce vložit lásku a nechat v něm vyrůst i další ctnosti. Víru, naději, statečnost, rozumnost, mírnost, spravedlnost, pokoru. Přijď, Duchu Svatý.

Úterý: andělé strážní

Hle, kdykoli ses modlil ty, Tóbite, i Sára, já jsem vnesl připomínku vaší modlitby před Hospodinovu slávu. A když jsi pohrblával mrtvé, právě tak. Když jsi neváhal vstát a opustit svou hostinu a šel jsi pochovat mrtvého, byl jsem poslán k tobě, abych tě vyzkoušel. Bůh mě rovněž poslal, abych tě vyléčil, i Sáru, tvou snachu. Já jsem Rafael, jeden ze sedmi andělů, kteří jsou připraveni, aby vcházel před Hospodinovu slávu. (Tob 12,12–15)

Žijí v radosti z Boží přítomnosti

Úterý bývá tradičně zaměřené k úctě andělů strážných. Bible a pradávna náboženská zkušenost lidstva hovoří o nebi. Nebe však není pouze místo, žádný skutečný Boží příbytek, ale vztah

stvořených bytostí a Boha. Nebe vytvářejí tedy také andělé.

Andělé žijí v radosti z Boží přítomnosti a vděčnosti za své stvoření. Hledí na Boží tvář a tento pohled je naplňuje štěstím. Jsou nám vzorem svou stálostí, s jakou se klanějí a „zpívají“ chválu ▷

Filippino Lippi: *Tobiáš a anděl* (malba, 1472–1482)

*Ve dvou se jde
vždycky lépe.*

před Božím trůnem. Zdárně obstáli ve zkoušce, které byli podrobeni po svém stvoření, a rozhodli se svobodně pro lásku k Bohu. Byla to tatáž zkouška, při níž neobstáli démoni. Andělé Bohu slouží celou svou vůlí a existencí a jsou mu k dispozici všude tam, kde se rozhodne jeho milosrdná láska projevit.

Přesahují nás, a přesto jsou určení k naší pomoci!

Andělé nemají tělo, jsou to duchové bytosti, takže podoby, ve kterých je lidé znázorňují, jsou jen obrazné. Setkal-li se člověk s andělem a měl možnost ho spatřit, byla to jen podoba, kterou na sebe onen anděl z Boží milosti vzal, aby mohl s člověkem lépe komunikovat.

Andělé přesahují člověka svým rozumem i vůlí, ale nejsou určeni od Boha k tomu, aby přímo zasahovali do běhu hmotného světa. Jsou spíše Božími vyslanci: oznamují Boží rozhodnutí a skrytým způsobem mohou působit na myšlení a rozhodování lidí. Již v raně křesťanských dobách jim byla připisována účast na dobrých myšlenkách a rozhodnutích člověka. Z neobyčejné lásky Boha k člověku, na niž andělé samozřejmě berou s radostí účast, a z řady biblic-

Středa: svatý Josef

Maria byla zasnoubena Josefovi, ale dříve než se sešli, shledalo se, že počala z Ducha Svatého. Její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě... (Mt 1,20n)

Muž v pozadí

Ve středu vzpomínáme svatého Josefa. Byl to muž spravedlivý, jak říká Písmo svaté, a tedy zbožný, statečný, moudrý a zásadový. Stojí vždy v Písmu svatém jaksi v pozadí. Jestliže i Panna Maria je ženou v pozadí, ženou, jejímž smyslem života je přinést světu Ježíše a sebe nechat stát v pozadí, stojí svatý Josef ještě i za ní. Jeho úkolem je provést celou svatou rodinu úskalími tohoto světa

a v tichosti se zase vzdálit z biblických stránek.

Svatý Josef musel mnohokrát snášet velikou nejistotu a tápání, často pro něj také Boží vedení znamenalo hluboké osobní pokoření. Jak se asi musel cítit, když zjistil, že jeho obdivovaná a milovaná snoubenka je těhotná, aniž by spolu manželsky žili! Jak se asi cítil jako otec rodiny, jestliže nemohl zabezpečit své ženě žádné důstojnější místo k porodu než chlév! Jak se asi nesl svou doživotní fyzickou bezdětnost v kultuře, která tolik cenila fyzické otcovství!

Ve chvílích, kdy je nám těžko

Svatý Josef nás tedy může posílit ve chvílích, kdy je nám těžko. Je nám vzorem v situacích, ve kterých pro nás Boží navští-

vení znamená utrpení a pochybnosti. Nemocný člověk hledá sílu k překonání svých těžkostí, hledá své zdraví a nenalézá je, protože mu bylo odňato. Vydává se jako svatý Josef na cestu, na níž musí čekat na Boží řešení a Boží posilu. Jako svatý Josef také často zůstává se svými problémy skrytý a osamocený, náhle vytržený z bezstarostného běhu normálního života a společnosti. Jeho přínos k životu Církve je nenápadný a neefektní. Často znamená spíše trpělivé snášení utrpení, hledání náhradních řešení a stále zkoušenou lásku k ostatním, „nepostiženým“ lidem. To jsou, myslím, právě „josefské“ vlastnosti.

*Může posílit
ve chvílích, kdy je
nám těžko.*

kých příkladů později Církev usoudila, že každý pokřtěný a snad i každý člověk má svého anděla strážného. Tato bytost pečlivě a s láskou sleduje život člověka a snaží se napomoci jeho rozkvětu, kterým je především rozvinutí všech Bohem darovaných schopností a konečná spása. Anděl má mírnou, ale velkou moc, skrytou našim očím, která však nikdy nemůže narušit svobodné rozhodování člověka.

Anděl strážný nemá na rozdíl od Ducha Svatého schopnost pronikat

a znát lidské srdce, probouzet v člověku nadpřirozenou lásku a uvádět ho přímo do společenství s Bohem. Duch Svatý anděla strážného ale k této své tvůrčí činnosti používá. Stvořeným bytostem je totiž přirozené, že do společenství s Bohem vstupují společně a navzájem si přitom pomáhají. Stačí vzpomenout na to, že to byli právě andělé, kteří oznámili lidem narození a vzkříšení Páně. Lidé jsou zase spojeni s celým hmotným stvořením, které jen lidskými ústy může vyzpívat Bohu svou chválu. Na cestě

k Bohu kráčí všichni společně, ať je to „bratr vesmír“, „bratr člověk“ nebo „bratr anděl“.

Starej se o to, o co se stará on...

Správně využívat pomoc anděla strážného znamená tedy starat se o to, o co se stará on: o větší Boží slávu. A správně ho ctít znamená s důvěrou prosit a děkovat za jeho pomoc a vedení na nesnadných stezkách života, na kterých tak často nedohlédneme příliš daleko a na kterých on dohlédne dále. Pod jeho vedením a s jeho doprovodem se i nebezpečná cesta může stát v mnoha ohledech příjemnou a milou. Ve dvou se jde vždycky lépe.

Foto: Designed by pressfoto / Freepik

Nechceme ale dělat ze svatého Josefa nějakého typického patrona nemocných, vždyť o nějaké jeho nemoci nemáme přece v Bibli ani zmínku. Svatý Josef je příkladem člověka práce a služby. V Církvi bývá někdy vzýván jako patron správného a moudrého zacházení s majetkem, také jako pomocník

ve finančních a hospodářských těžkotech. Ne že by jeho přímělu měla zajistit člověku nějaký pohodlný život uprostřed mamonu, ale zdravou rovnováhu mezi duchovními a materiálními záležitostmi. Svatý Josef může být pro nemocné posilou i těmito svými „aktivními“ vlastnostmi, vždyť koneckonců je má právě

 A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Primární úlohou dobrých andělů je oslava Boží a služba Bohu.^[Sent. cert.]

Druhotnou úlohou dobrých andělů je ochrana lidí a starost o jejich spásu.^[De fide]

Srov. Ott, Ludwig. „Dogmatika“, Olomouc: Matice cyrilometodějská, 1994.

proto, aby jimi sloužil těm, kterým se jich nedostává.

„Patron modlitby“

Svatý Josef je patronem modlitby. Velká mystička křesťanského světa svatá Terezie z Avily ho vzývala jako průvodce ve svých vrcholných projevech spjení s Bohem. Vzývejme tedy svatého Josefa jako pomocníka naší modlitby. On doprovázel a zblízka znal Ježíše. Kéž i nám vyprosí, abychom v modlitbě důvěrně poznali našeho Pána. Svatý Josefe, oroduj (tj. přimlouvej se) za nás.

P. Leo Zerhau (pokračování příště; upraveno podle knihy „Vyřídte sijónské dceři: Kázání pro nemocné“, Vranov nad Dyjí: A.M.I.M.S., 2010; možno objednat pomocí kuponu na str. 50, příspěvek na tisk 7 Kč, on-line zdarma na www.fatym.com) ■

Vděčnost otevírá Bohu, sebelítost ďáblu!

Přál bych ti radost jedné staré paní, které zářily oči vděčností. Chodil jsem tehdy na Nový rok po nemocných v nemocnici. „Pane faráři,“ řekla, „já jsem tak šťastná a celý den děkuji Bohu. Dnes mám tak velký den. Po několika měsících jsem si poprvé došla na záchod sama.“

Jestli máš pocit, že nemáš být za co vděčný, pros úpěnlivě Krista, aby tvé oči prohlédly: „Pane, ať vidím!“

Děkuj Bohu, že toužíš plnit jeho vůli, a neparalyzuj se strachem, že ji nenajdeš, nesplníš anebo splníš špatně.

Boží vůli je, abys měl co nejvíc jeho víry, jeho naděje, jeho lásky... – i na rozdávání.

Sebelítostí otvíráš dveře do svého srdce ďáblu. Vděčností Bohu a celému nebi.

Když nebudeš vděčný, nikdy se nebudeš pořádně modlit.

Bůh nedopustil utrpení Svého Syna proto, aby ti to mohl vyčítat. Dopustil ho, protože doufá, že tě zachrání skrze vděčnost, která se probudí v tvém srdci.

Kříž je zjevením Boží lásky, ne Boží spravedlnosti.

Když se budeš chtít modlit, nejdřív přemýšlej o tom, co všechno pro tebe Bůh v tvém životě učinil – tak to dělali Izraelité – a uvidíš, jak i ten nejtěžší dech tvého srdce bude s lehkostí stoupat k nebesům.

Kříž má být pramenem vděčnosti, a ne výčitek.

*Sebelítostí otvíráš dveře
do svého srdce ďáblu.
Vděčností Bohu a celému nebi.*

P. Martin Sedloň OMI (z knihy „Doprovázení. Krátké reflexe k duchovnímu vedení“, Vranov nad Dyjí: A.M.I.M.S., 2010; on-line zdarma ke stažení na www.fatym.com, objednávka tištěné knihy na www.amims.net nebo kuponem na str. 50; 44 stran, příspěvek na tisk 10 Kč + obvyčejné poštovné) ■

Foto: Unsplash, Irai Stienberg (CC0)

Ze všech hodnot už vyznáváme jen toleranci

Evropane, je čas odejít?

„Z hodnot bílého Evropana zůstala jediná: tolerance. A to ještě pouze tolerance k lidem, kteří mají stejné názory jako my, a netolerance k těm, co mají názory jiné,“ říká P. Marek Orko Vácha, kněz, teolog, přírodovědec, pedagog a spisovatel. Je přednostou Ústavu etiky a humanitních studií 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a specializuje se na otázky evoluční biologie, lékařské a environmentální etiky.

Eroze společnosti – krůček po krůčku

Jako by různí profesori na univerzitách využili nejrozmanitější triky a logickou ekvilibristiku, aby přesvědčili Evropana, že si má z různých důvodů přiložit k hlavě pistoli a zmáčknout spoušť. Jako by bílý člověk byl ten hrad z písku, ze kterého každá další vlna trochu ukrojí.

Co bylo hodnotou, je nyní hříchem?!

Zajímám se z profesionálních důvodů o témata lékařské etiky. S překvapením sleduji, jak antinatalisté přesvědčují, aby se člověk přestal rozmnožovat a uvolnil místo jiným druhům (*antinatalismus* je

postoj, který přiřazuje narození zápornou hodnotu; je známý též jako *childfree movement*, česky *bezdětné hnutí* – pozn. redakce). Žádný nebo malý počet dětí ▷

„Moderní svět si nepřipouští, že je nenormální, protože neví, co je normální.“

G. K. Chesterton

Foto: Flickr, maecces (CC BY-NC 2.0)

Snaží se nás přesvědčit, že si máme přiložit k hlavě pistoli a zmáčknout spoušť.

O co jsme lepší než zvíře...

Filosof Peter Singer (též se zabývá etikou) nám sděluje, že není rozdíl mezi námi a zvířetem a že když by bylo třeba si vybrat mezi zdravým psem nebo prasetem a postiženým člověkem, je třeba vždy volit psa nebo prase, jinak jsme rasisté, přesněji specieisté. Pokusy na zvířatech? Jistě, ale lépe provádět stejné pokusy na mentálně postižených dětech, které rovněž netuší, co se s nimi děje a bude dít. Je to prý jedno; tyto pokusy dokonce dají z biologicky pochopitelných důvodů použitelnější výsledky než pokusy na králících. Že tyto myšlenky posílají ne úplně šťastný vzkaz rodinám obětavě pečujícím o své mentálně nemocné, nikomu moc nevadí. Práva zvířat jsou práva lidí. Čtenář se ptá – je hnacím motorem autorů těchto úvah láska ke zvířatům nebo nenávisť k člověku? Nevím.

A protože není rozdíl mezi *human animals* a *non-human animals* (mezi „lidským živočichem“ a „ne-lidským živočichem“ – pozn. red.), nejen citový vztah, ale i sex se zvířaty, sex s kýmkoli kdekoli jakkoli – nic není problém, pokud se jedná o oboustranně obohacující zkušenost. Pro to zvíře to nová zkušenost tedy nepochybně je. Pokud jsme se již zbavili různých sexuálních tabu, uvažuje Singer, zbývá ještě toto poslední. Zbavme se jej též.

Umění člověka povznášelo. Kdysi...

Někteří umělci ve svých dílech a performancích též posílají případným divákům vzkaz – nevíte, pro co žít? My taky ne. Bílá nahá performerka do sebe řže kusem skla, až krev prýští. My nic, my jsme umělci, my jen odrážíme realitu, my jen společnosti nastavujeme zrcadlo.

Je tu ještě pro nás místo?

V Cambridgi dostává každý bílý profesor jednoho zástupce černého, asijského nebo minoritního etnika (BAME – *Black, Asian, Minority Ethnic*) jako svého mentora, aby

je prezentován jako uvědomělý přístup k ochraně přírody, který si zaslouží ocenění. Máš rád přírodu? Neměj děti. Návrat do biblického ráje – ovšem bez člověka, který není hoden, aby v něm byl.

Antinatalisté, pokud vím, ovšem nejsou zcela úspěšní v Africe či v Asii, pokud vůbec těmito směry snaží napřít své aktivity. Číslo hovoří v každém případě proti nim.

Druh, který zabíjí vlastní mláďata...

A když už je dítě na cestě, veřejné mínění si již dávno vydobylo zákony a neproblematické možnosti potratu v prvním trimestru bez udání důvodu a v těch dal-

ších s udáním důvodu. Biolog má přitom jasno: druh, který zabíjí vlastní mláďata, protože se mu o ně nechce starat, vymře dřív nebo později. Spíš dřív.

To divné slovo tolerance...

Vlastně prý o nic nejde

Pak bylo třeba člověka přesvědčit – a nebylo to lehké –, že jediným důvodem, proč zde na světě být, je zábava – filmy, hudba, sex, nápoje, cestování, restaurace, pláže, nic víc. A až člověk pochopí, že opravdu o nic víc v životě nejde, až nastane eutanazie duše, pak – pokud již bude sytý života – v Nizozemsku a ve Švýcarsku nabízejí, aby bez ohledu na věk spáchal spóřadně sebevraždu, při níž mu pomůže lékař.

Kdy je tolerance ctnost

Setkáváme se s tím dnes častěji. V takzvaném „newspeaku“ („novém způsobu mluvy“), který je často velmi nenápadně zaváděn, dostávají staré pojmy záměrně nový, zcela zavádějící význam. Tak je tomu i v případě tolerance. A protože tolerance byla přece vždy ctností, předpokládá se jaks automaticky, že vše, co se označuje jako „tolerance“ nebo „tolerantní“, je kladné. Ale není tomu tak! Je to velký omyl, nebo spíš záměr... Toto slovo se dnes často úmyslně nebo i neúmyslně používá ve zcela posunutém, odlišném významu. A to je zavádějící. Je proto důležité připomínat, jaký je původní význam slov!

Pokud definujeme ctnost jako „trvalou a pevnou dispoziční konat dobro“ (srov. *Kompendium katechismu katolické církve*, čl. 337 – viz rámeček na straně 47), pak tolerance ve smyslu pouhé pasivity nebo nevšímavosti, tj. „nedělat nic“, není a nemůže být ctností.

Jiná situace však je, když toleranci chápeme v původním slova smyslu: **tolerance jako umění snášet zlo v situaci, kdy by potírání zla přineslo ještě více zla.** Pak je tolerance skutečně ctností.

Foto: 3x Flickr, Mike Kriec (CC BY 2.0)

se povzbudila „institucionální změna“ univerzity.

Britský publicista Douglas Murray cituje text syrského migranta, který vyšel v německých novinách – jestli nás vy, Němci, nemáte rádi, tak odtud odejděte a běžte pryč. Německé noviny to otiskly. Jako názor.

Unavení náboženstvím, ateismem – a vším

Bílý Evropan je unaven náboženstvím, ale je unaven i ateismem. Náboženství? Přežití, kterého jsme se již zbavili. Kdysi požár, dnes pár uhlíků. Hanba církvi plné pedofilů a po majetku toužící, jak o tom denně čteme v novinách. Dobře, tu a tam někdo vyznává náboženství starých druidů, tu a tam někdo se za úplňku účastní kurzu šamanského bubnování, tu a tam si někdo otevírá čakry, a ne že bychom neměli svoje buddhisty a vyznavače Krišny, ale je jich málo a že by chtěli zapálit Evropu plamenem nadšení, tak to tedy nechťejí. Spíš dohořívající ohníčky. A že bychom v Evropě měli nějakou vertikálu spojující nás s nebem... darmo mluvit.

Zůstala jen tolerance

Dávný Jiránkův kreslený vtíp jako by vše předjímal, celou situaci. Dva lidé, v mnoha obrázcích. Na tom prvním se ten vlevo ptá po smyslu života. Ten vpravo jen poslouchá. Na třetím nebo čtvrtém ten vlevo konstatuje, že jsme tu dávnou otázku všech věků konečně vyřešili. Na posledním pointa, ten vlevo vysvětluje – přestali jsme se ptát.

Z hodnot bílého Evropana zůstala jediná: tolerance. A to ještě pouze tolerance k lidem, kteří mají stejné názory

Foto: Pixabay, StockSnap (CC0)

Ctnost je jako hřebenová cesta

Říká se, že neřestí je přibližně dvakrát tolik jako ctností. Proč?

Je to jako když jdete po úzkém horském hřebenu. Ze správné cesty můžete sklouznout napravo a zřítit se dolů... a můžete také sklouznout nalevo – a také se zřítit dolů, jen na opačnou stranu. Můžete sklouznout k rozhozovačnosti nebo k sobectví, stát se workoholikem nebo lenochem... (Více v následujícím článku s názvem *Trpělivost* na str. 48.)

Také z cesty skutečné ctnosti tolerance může člověk sklouznout na dvě strany: k agresivitě nebo lhovosti. Těm, kteří se dnes označují za „tolerantní“, se často přihodí obojí...

jako my, a netolerance k těm, co mají názory jiné.

Budete ještě tolerováni, když řeknete, že člověk – byť mentálně nemocný – je

kvalitativně víc než zvíře? Když řeknete, že na potraty je třeba se podívat ještě z úhlu pohledu toho dítěte, co se má a co se chce narodit? Že „vyhla- ▶

**Biolog má jasno:
druh, který zabíjí
vlastní mláďata,
protože se mu o ně
nechce starat, vymře
dřív nebo později.
Spíš dřív.**

Foto: Flickr, Frode Bjørshol (CC BY 2.0)

Foto: Pixabay, apgraphics (CCO)

Pak bylo třeba člověka přesvědčit – a nebylo to lehké –, že jediným důvodem, proč zde na světě být, je zábava – filmy, hudba, sex, nápoje, cestování, restaurace, pláže, nic víc.

morálky devatenáctého století, ale cosi sebezáchovného? Že stojí za to žít a mít děti a zápasit o svoji existenci až do přirozené smrti...?

Ve znaku bývali orli, medvědi a lvi

Naši bílí evropští předkové nosili na svých štítech a erbech orly, medvědy a lvy. Protože je obdivovali a protože oni sami byli z jejich rodu. Protože věděli, že je po smrti čeká nebe, nebo peklo, nic mezi. Protože věděli, že je třeba se porvat a že v životě je třeba si všechno vyvzdorovat. Ano, se všemi negativními důsledky a se vši expanzí a chtivostí území, peněz a moci, a krutostí, se kterou kdysi Evropa dobyla svět.

Dnešní bílá evropská civilizace, která za jediný a první příkaz stanovila toleranci, jde do druhého extrému, stydí se jaksí za to, že je, a mohla by si do svého znaku dát... Nevím, žádné zvíře mě nepadá, protože všechna zvířata se perou a chtějí přežít a ví, že nic není zadarmo..., ale když přece jenom, co by to bylo? Tolerantní medvídek koala? Nebo nějaká veselá opička?

P. Marek Orko Vácha (perex, infoboxy a část mezititulků redakce) ■

zovat“ cestu k sebevraždě a psát o sebevraždě či eutanazii jako o něčem běžném a přirozeném je špatné? Že umění má člověka učit, neřku-li vychovávat, když

už to nedělají náboženství? Že dát si alespoň nějaká sexuální tabu není návrat k předsudkům patriarchální, sexistické, machistické, arogantní náboženské

Co můžeme dělat?

Jsme „církve bojující“, tj. jako lidé žijící na zemi bojujeme o svou spásu (na rozdíl od „církve vítězné“, což jsou ti, kteří dosáhli nebe, a „církve trpící“, tj. zemřelých, kteří se očisťují v očištcích). Tedy bojujme – nejdříve za spásu svou a tím i za spásu druhých. **Duchovní obnova v dějinách Církve vždy začala od jednotlivců, kteří láskou k Bohu dokázali zapálit celé národy.** To, co můžeme udělat my, je přestat s kompromisy a s průměrností v našem vlastním životě. Nemusíme se bát. Svatý Pavel v 1. století, v době, kdy téměř celému tehdejšímu známému světu vládla mocná, ale současně morálně stále více prohnílá Římská říše, napsal křesťanům do Říma: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému...“ (Řím 8,28) a o kousek dál dodal: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Řím 8,31)

*Naši předkové
nosili na svých
štítech a erbech
orly, medvědy
a lvy. Protože
věděli, že je
třeba se porvat...
Protože věděli,
že je po smrti čeká
nebe, nebo peklo,
nic mezi.*

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Co je to ctnost?

Ctnost je trvalá a pevná dispozice konat dobro. Existují ctnosti lidské a božské.

Co jsou lidské ctnosti?

Lidské ctnosti jsou trvalé a ustálené dokonalosti rozumu a vůle, které řídí naše skutky, vnášejí řád do našich vášní a usměrňují naše chování podle rozumu a víry. Lidské ctnosti, získané a upevňované opakováním mravně dobrých skutků, jsou očišťovány a povznášeny Boží milostí.

Jaké jsou hlavní lidské ctnosti?

Tyto ctnosti, nazývané základní (kardinální), seskupují kolem sebe všechny ostatní ctnosti a vytvářejí základy mravního života. Jsou to: moudrost, spravedlnost, statečnost a mírnost.

Co jsou božské ctnosti?

Jsou to ctnosti, jejichž původem, důvodem a bezprostředním předmětem je sám Bůh. Jsou vlity člověku s posvěcující milostí a uschopňují ho žít v důvěrném vztahu k Nejsvětější Trojici. Jsou základem a hybnou silou mravního jednání křesťana, ožívují lidské ctnosti. Jsou zárukou přítomnosti a působení Ducha Svatého ve schopnostech člověka.

Které jsou božské ctnosti?

Božské ctnosti jsou víra, naděje a láska.

*Srov. „Kompendium Katechismu katolické církve“,
Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2006.*

Foto: Flickr, uwebdrorecht (CC BY-SA 2.0)

Odplata za apatii

Vložíte-li žábu do nádoby se studenou vodou, začne v ní spokojeně plavat. Na tom není nic divného. Studenou vodu žáby milují.

Když ji však hodíte do horké vody, žába se z ní pokusí vyskočit. To také není nic divného. Žáby horkou vodu nesnášejí.

Teď však přijde cosi zvláštního. Vložíte-li žábu do nádoby s chladnou vodou a pak ji postupně zahříváte až k varu, žába se o útěk vůbec nepokusí. Postupně přivyká změně – zvyká si na smrt.

Brian Cavanaugh (z knihy „Kup si los a jiné příběhy“, Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002 – knihy s příběhy pro zamyšlení je možno objednat v Karmelitánském nakladatelství na www.ikarmel.cz – viz upoutávka na str. 27) ■

***Apatie přináší
i duchovní smrt.***

Modlitba Anděl Páně za Evropu

Původ této modlitby sahá do roku 1456. Turecký paša Mohamed II. se tehdy chystal zasadit smrtící úder křesťanským zemím. Odpovědí byl list papeže Kalista III., kterým nařídil polední zvonění, při kterém se všichni křesťané mají sjednotit v modlitbě. A křesťanská Evropa byla tehdy zachráněna... V kritické situaci křesťanů v Evropě by měla modlitba Anděl Páně získat opět zvláštní význam. Vzhledem k její výstižnosti a krátkosti by to mohlo být přijato. Modlíte se již pravidelně Anděl Páně za obnovu víry v Evropě?

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha Svatého.

Zdrávas, Maria...

Maria řekla: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Zdrávas, Maria...

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Zdrávas, Maria...

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

*Modleme se:
Pane, poznali jsme andělské poselství o vtělení Krista, Tvého Syna; vlej nám, prosíme, do duše svou milost, ať nás jeho umučení a kříž přivede k slávě vzkříšení. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.*

Foto: Flickr, Iluisribesmateu1969 (CC BY-NC 2.0)

Luca Signorelli: Zvěstování (malba, 1494)

„Trpělivost je umění žít s tím, co je ještě nehotové.“

Trpělivost, cesta mezi hněvem a zoufalstvím

Foto: Pexels, Valeria Miller (CCO)

Je trpělivost ctnost čekáren a rukou v klíně?

„Podívejte se na rolníka,“ říká nám apoštol Jakub. „Tak trpělivě čeká na úrodu od zasetí až do žní. Vydržte i vy trpělivě! Až do příchodu Páně!“ (srov. List svatého Jakuba – Jak 5,7)

Co je to ta trpělivost? Ctnost čekáren? Ctnost rukou v klíně? Umění, jak zabít čas, jak to kdosi nazval?

Kdepak. Kdyby rolník nechal ruce v klíně od zasetí do žní, moc by toho nesklidil. Trpělivost není ponoření se do snění, ospalá pasivita. Zcela naopak: Je to umění vydržet při práci, vytrvat při díle, zůstat aktivní od započetí až k realizaci, až k dovršení.

Správný střed mezi hněvem a zoufalstvím

Trpělivost je ctnost vytrvalé práce, která se nedá odradit neúspěchem. Teologové říkají, že v plnosti ji mohou mít jen lidé pevně věřící, kteří vědí, že od nich se sice žádá plné pracovní nasazení, ale výsledek že je v ruce Boží.

Dramaticky vyjádřeno je trpělivost pozice středu mezi zoufalstvím a hněvem: Kdo totiž pracuje s pocitem, že vše záleží jen na něm, ten se bude rozčilovat nad vším, co mu překáží, a bude mít sklon

Trpělivě v pokoji, to mi za hřích nestojí!

z Hesel k zapamatování na www.fatym.com

to násilně, brutálně odstraňovat; – anebo dá pasivně ruce do klína, když se mu překážky nakupí do nepřehledné výšky.

Teprve křesťanská důvěra dokáže trpělivě znovu a znovu začínat práci na „lepší zítřku“. Ani nervózně, ani apaticky, ale s „angažovaným klidem“.

Mons. Ladislav Simajchl („Cestou do Emauz“, on-line www.fatym.com/taf/knihy/cyklus/index.htm, tištěné možno objednat jako „Kázání z 1. až 7. kořinky“, viz kupon na str. 50) ■

Bože, dej mi sílu, abych změnil věci, které změnit mohu, dej mi trpělivost, abych snášel věci, které změnit nemohu, a dej mi moudrost, abych obojí od sebe odlišil.

modlitba připisovaná různým autorům

Kvalitní publikace i k dalšímu šíření

Nejen sérii sedmi publikací Mons. Ladislava Simajchla s jeho kázáními („Kázání z 1. až 7. košíku“), ze kterých je vybrán i text o trpělivosti na předcházející straně, ale i velké množství dalších brožurek a knih vám v tištěné i on-line podobě nabízí Tiskový apoštolát A.M.I.M.S.

Všechny publikace jsou jen za příspěvek na tisk (doporučená výše příspěvku je uvedena u jednotlivých titulů na objednávacím kuponu) a obyčejné poštovné České pošty. Jde nám o evangelizaci a o maximální šíření těchto pečlivě vybraných a velmi čtivých textů. Proto si můžete naprostou většinu publikací, které jsme vydali, prohlédnout a pře- ▶

Foto: Designed by Freepik

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů	
PŘÍBĚHY ZE ŽIVOTA		
sestra Cecílie, William Brinkley: <i>Útěk sestry Cecílie</i> (A5, 96 stran, 20 Kč)		
P. Marek Dunda: <i>Stalo se/ Stalo se III.</i> (A5, 56 + 60 stran, á 15 Kč)		
Joseph Fabelle: <i>Cena, kterou zaplatíš</i> (A5, 160 stran, 30 Kč)		
Mons. Jan Peňáz: <i>Pouť do Říma od A do Z</i> (A5, 84 stran, 20 Kč)		
Gloria Polo: <i>Stála jsem u brány nebe a pekla</i> (A5, 62 stran, 20 Kč)		
<i>A já jsem s vámi i za železnou oponou</i> (A5, 76 stran, 15 Kč)		
<i>sborník: Jeníkov aneb prožito</i> (A5, 88 stran, 20 Kč)		
<i>To nejcennější přišlo časem</i> (A6, 36 stran, 5 Kč)		
<i>Ze života pro život</i> (A5, 96 stran, 20 Kč)		
DĚTI A MLÁDEŽ		
Anna Balintová: <i>Desatero Božích přikázání pro děti</i> (A5, 12 stran, 5 Kč)		
Josef Janšta: <i>O výchově</i> (A5, 40 stran, 10 Kč)		
Josef Janšta: <i>Od šikany ke spolu</i> (A5, 80 + 68 stran, 40 Kč)		
Josef Janšta: <i>Eliška a Víta</i> (A5, 76 stran, 15 Kč)		
Josef Janšta: <i>Prázdniny bez tabletu</i> (A5, 76 + 84 stran, 40 Kč)		
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Rodiče a školáci</i> (A5, 76 stran, 15 Kč)		
Libor Zajíček: <i>Příběh proroka Jonáše</i> (A5, 32 stran, 10 Kč)		
Jana Zehnalová: <i>Nebraňte dětem</i> (A5, 88 stran, 20 Kč)		
<i>Comicsy pro zábavu i k zamyšlení</i> (A5, 52 stran, 15 Kč)		
<i>Omalovánky od ATER: Jak dávním zbohatnout</i> (A5, 19 stran, 5 Kč)		
<i>Omalovánky od ATER: Šebestián Kubínek</i> (A5, 20 stran, 5 Kč)		
<i>Pojď si hrát: Stvoření světa</i> (A5, 32 stran, 8 Kč)		
<i>Pojď si hrát: Svatá Zdislava</i> (A5, 20 stran, 4 Kč)		
<i>Pojď si hrát: Svatý Václav</i> (A5, 24 stran, 5 Kč)		
SVATÍ		
A. Castiglione: <i>Svatý zázraků a lásky</i> (život sv. Františka z Pauly) (68 s., 15 Kč)		
P. Marek Dunda: <i>Jak kázal Vianney o svatě zповědi</i> (A5, 68 stran, 15 Kč)		
P. Marek Dunda: <i>Tak kázal Vianney</i> (A5, 72 stran, 15 Kč)		
P. Marek Dunda: <i>I tak kázal Vianney</i> (A5, 68 stran, 15 Kč)		
P. Marek Dunda: <i>Promluvy svatého Jana Marie Vianneye</i> (A5, 60 stran, 15 Kč)		
P. Marek Dunda: <i>Z myšlenek sv. Jana Marie Vianneye</i> (A5, 36 stran, 10 Kč)		
P. Marek Dunda a kol.: <i>Řekli svatí a to platí... aneb citáty blahoslavených a svatých I. a II.</i> (A5, 80 + 84 stran, á 20 Kč)	I. díl	II. díl
Jitka Krausová: <i>Manželství – cesta ke svatosti</i> (A5, 322 stran, 40 Kč)		
Sv. Alfons de Liguori: <i>Návod na dobrý život</i> (A5, 96 stran, 20 Kč)		
Jozef Luscoň: <i>Do akce jde Titus!</i> (A5, 128 stran, 25 Kč)		
Sv. Jan Zlatoústý: <i>Kázání na Janovo evangelium, kázání 1–15</i> (A5, 84 s., 20 Kč)		
Sv. Jan Zlatoústý: <i>Kázání na Janovo evangelium, kázání 62–75</i> (A5, 84 s., 20 Kč)		
P. Leo Zerhau: <i>Krása a statečnost</i> (legenda o sv. Markétě) (A5, 40 stran, 10 Kč)		
DUCHOVNÍ ŽIVOT		
P. Marek Dunda a kol.: <i>Chceš-li – uč se s hesly!</i> (A5, 32 stran, 10 Kč)		
P. Marek Dunda: <i>Krokodýl aneb můžeš růst</i> (A5, 64 stran, 15 Kč)		
P. Marek Dunda: <i>Můžeš růst</i> (A5, 56 stran, 15 Kč)		
P. Marek Dunda: <i>Soužití či soužení? aneb...</i> (A5, 36 stran, 10 Kč)		
P. Marek Dunda, P. Pavel Zahradníček (ed): <i>Dotyky nebe a země</i> (A5, 128 s., 30 Kč)		
D. J. Doubrava, O.Praem, M. Dunda: <i>Mozaika duchovní moudrosti</i> (A5, 96 s., 20 Kč)		
P. Jan Kabeláč: <i>Základy křesťanské víry</i> (A6, 44 stran, 5 Kč)		
P. Alois Kotek: <i>S Ježíšem v jeho utrpení</i> (Šuránek) (A5, 48 stran, 10 Kč)		
Jitka Krausová: <i>Příběhy moudrosti</i> (A5, 96 stran, 20 Kč)		
Mons. Jan Peňáz: <i>Květy Nejsvětější Svátosti</i> (A5, 60 stran, 15 Kč)		

objednávkový kupon

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
P. Jan Richter: <i>Zajeď na hlubinu</i> (A5, 56 stran, 15 Kč)	
P. Martin Sedloň OMI: <i>Doprovázení</i> (12 x 21 cm, 44 stran, 10 Kč)	
P. Martin Sedloň OMI: <i>Poutníkem naděje</i> (12 x 21 cm, 44 stran, 10 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Desatero</i> (A5, 44 stran, 10 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Dospívání</i> (A5, 76 stran, 15 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Duchovní život</i> (A5, 56 stran, 15 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Jak hovořit o víře</i> (A5, 12 stran, 4 Kč)	
Mons. L. Simajchl: <i>Kázání z 1., 2., 3., 4., 5., 6. a 7. košíku</i> (A5, 76–88 str., á 20 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Láska pod lupou</i> (A5, 60 stran, 15 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Liturgie</i> (A5, 100 stran, 20 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Naše role při nedělní bohoslužbě</i> (A5, 76 stran, 15 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Patnáct pravidel pro lektory</i> (A5, 31 stran, 10 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Společně k Bohu</i> (A5, 60 stran, 15 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Stáří</i> (A5, 48 stran, 10 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Život z víry</i> (A5, 64 stran, 15 Kč)	
P. Jos. Soukop: <i>Velký náčelník dává Základní kurz křesťanské nauky</i> (A5, 60 s., 15 Kč)	
Petr Šabaka: <i>Pane Bože, co mám dělat?</i> (A5, 44 stran, 12 Kč)	
P. Leo Zerhau: <i>Vyřídte sijónské dceři</i> (A5, 24 stran, 7 Kč)	
<i>Ale pamatuj aneb Italská kázání při lidových misiích</i> (A5, 28 stran, 8 Kč)	
SVÁTOSTI	
P. Josef Brtník: <i>Příprava dětí s rodiči na svátost smíření...</i> (A5, 45 stran, 15 Kč)	
P. Jiří Kaňa, Petr a Iva Fukalovi: <i>Manželství od Boha nám dané</i> (A5, 52 s., 15 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Jak se zpovídat</i> (A5, 44 stran, 7 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Manželství v záběhu</i> (A5, 44 stran, 10 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Povídání o křtu</i> (A5, 20 stran, 10 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Sebevýchova k manželství</i> (A5, 12 stran, 4 Kč)	
MODLITBA	
P. Marek Dunda: <i>„... a nezapomeň na modlitbu“</i> (A6, 60 stran, 7 Kč)	
P. Marek Dunda: <i>Sedm kajících žalmů</i> (A6, 32 stran, 5 Kč)	
P. Marek Dunda: <i>To promodlím</i> (A6, 42 stran, 5 Kč)	
P. Josef Havelka: <i>Rozmlouvej s Bohem</i> (A6, 24 stran, 5 Kč)	
Mons. Jan Peňáz: <i>Biblický rozjímavý růženec</i> (A6, 32 stran, 5 Kč)	
<i>Křížová cesta – pro lidové i soukromé pobožnosti</i> (A5, 20 stran, 4 Kč)	
<i>Pět křížových cest</i> (A5, 52 stran, 10 Kč)	
HISTORIE	
Mario Galizzi: <i>Počátky Církve</i> (A5, 60 stran, 15 Kč)	
Jaroslav V. Polc: <i>Jan Hus v představách šesti staletí a ve skutečnosti</i> (A5, 128 s., 30 Kč)	
T. E. Woods, Jr.: <i>Jak katolická církev budovala západní civilizaci</i> (A5, 208 +16 s., 180 Kč)	
P. Pavel Zahradníček: <i>Dějiny, jak je možná neznáte</i> (A5, 128 stran, 30 Kč)	
Z JINÉHO SOUDKU	
Petr Bezruč: <i>Já a moje stará</i> (A6, 20 stran, 5 Kč)	
Jana Brabcová a kol.: <i>Pojďte s námi</i> (A5, 42 stran, 15 Kč)	
P. Marek Dunda: <i>Dědictví otců zachovej nám, Pane...</i> (A5, 52 stran, 15 Kč)	
Kolektiv autorů: <i>Luštěniny a la Ferdinand</i> (křížovky) (A5, 38 stran, 15 Kč)	
Mons. Jan Peňáz: <i>Pojď na pout'</i> (A5, 72 stran, 17 Kč)	
Sestry dominikánky: <i>Vaříme se sestrou Flavií</i> (A5, 76 stran, 20 Kč)	
P. Leo Zerhau: <i>Pověsti a příběhy z Podyjí</i> (A5, 48 stran, 15 Kč)	
<i>Křesťané ve společnosti</i> (3 DVD, 60 Kč)	
<i>Nezapomeňte prosím uvést své jméno, adresu a PSČ:</i>	
Jméno:	
Adresa:	
PSČ:	

číst zdarma v kompletní verzi na našich webech www.amims.net a www.fatym.com. Tištěné je můžete objednávat i pomocí tohoto kuponu (nezapomeňte prosím na rubu uvést svou adresu) nebo na stránce www.amims.net či e-mailem na apostolat@fatym.com. Knihy vám pošleme jako obyčejný balíček s vloženou složenkou na úhradu příspěvku na tisk a poštovné – můžete ho uhradit i převodem z bankovního účtu. Knihy, které vydáváme, mohou sloužit nejen vám... Nabídněte je dalším lidem. Děkujeme vám, že i vy se podílíte na tiskovém apoštolátu ve svém okolí.

P. Marek Dunda ■

Evangelizuj dárkem

Napadlo vás, že prostřednictvím dárku je možné i evangelizovat? Dárek málokdo odmítne, a když vyberete opravdu zajímavou a přitom stručnou knihu, co se čte jedním dechem... Pár takových tipů vám přinášíme (najdete je i v objednacím kuponu).

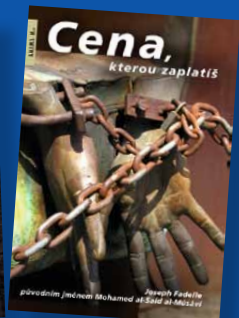
96 stran, příspěvek na tisk 20 Kč

128 stran, příspěvek na tisk 30 Kč

128 stran, příspěvek na tisk 30 Kč

160 stran, příspěvek na tisk 30 Kč

Vyplněný kupon zašlete na adresu A.M.I.M.S., Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí. Knihy vám přijdou jako obyčejná poštovní zásilka České pošty s vloženou složenkou na úhradu příspěvku na tisk a poštovné (možno uhradit i bezhotovostně). Možno objednávat i na apostolat@fatym.com.

Dar aneb Nepromarnit čas!

Vydání časopisu „Milujte se!“ připravujeme déle než půl roku. Toto svědectví jsme dostali těsně před tím, než jsme číslo poslali do tisku. Po domluvě s grafickou firmou jsme ho ale ještě stačili zařadit.

Před nedávnem, na konci loňského roku, jsem strávila měsíc na neschopence. Užívala jsem si toho, že mám spoustu volného času. Když jsem se ale ohlédla nazpět, zjistila jsem, že ten čas, který mi byl dán, jsem vesměs promrhala.

Po měsíci a půl jsem se dozvěděla, že budu muset jít na operaci a měsíc nebo dva strávím doma. Poučena „předchozím vývojem“ jsem si řekla, že tento čas chci věnovat Pánu. A On odpověděl tím, že termín operace stanovil na začátek postní doby, hned do prvního postního

týdne. Tolikrát jsem toužila postní dobu víc prožít. A teď takový dar. Ale Pán ho ještě umocnil.

Světlem se začal šířit koronavirus a těsně před mou operací dorazil do Česka. Nastalo omezování, až došlo i k tomu, že byly zrušeny všechny bohoslužby. A to ve chvíli, kdy jsem dostala vycházku a „mohla“ konečně jít na mši. Z mého prožívání postní doby se stal obrovský dar, kterým mě chtěl Pán ještě víc přitáhnout k sobě, skrze samotu, omezenost, nejistotu, modlitbu za druhé... Jak opravdovými se stala slova duchovního přijímání „Ty jsi, Bože, má síla. Toužím po tobě“. Slova Písma, zvláště žalmů, najednou nějak víc ožila. Začala jsem si vážit toho, jaký poklad mám ve společenství Církve, svátostech... Přijetím tohoto jedinečného dárku jsem dostala mnohem víc, než bych si vůbec dokázala představit.

Jana ■

Čas (i čas pro Boha) vyžaduje dobrý „management“, jinak uteče...

Foto: Flickr, SheltieBoy (CC BY 2.0)

Duchovní svaté přijímání

Pane Ježíši Kriste, věřím, že jsi pravdivě a skutečně v Nejsvětější svátosti přítomen jako Bůh a člověk. Věřím, že mě miluješ. Také já chci tebe dokonale milovat, ale co mohu, Pane, bez tebe?

Ty jsi, Bože, má síla. Toužím po tobě.

A protože tě právě nyní nepřijímám v oltářní svátosti, prosím, přijď ke mně aspoň duchovně a učiň si u mě příbytek. Pane, zůstaň se mnou a nedopusť, abych se od tebe odloučil.

Kancionál, č. 042
(též na <https://kancional.cz>)

Korunka k Božímu milosrdenství

(Ize se modlit na obyčejném růženci)

Na začátku:
Otče náš...; Zdravas Maria...;
Věřím v Boha...

Na zrnkách Otčenáše:
Věčný Otče, obětují Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdravasů:
Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.

Na závěr (tříkrát):
Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.

Imprimatur
Mons. Karel Otčenášek, biskup královéhradecký,
v Hradci Králové dne 7. července 1995

Foto: Designed by senivpetro / Freepik

Dvojí uzdravení: „na páteři“ i v mém duchovním směřování

V loňském roce jsem na brněnské Katolické charismatické konferenci zažil zázračné uzdravení bederní páteře. Předcházelo mu, díky přednáškám, moje zjištění, že „svého Boha“ nemám jako skutečného Boha a Pána svého života, ale jen jako pomocníka, kterého potřebuji, aby mi žehnal. Jinak řečeno, aby mi schvaloval a podepisoval projekty, které já si vymyslím...

Při řízení jsem musel vystupovat z kamionu a jít se projít, abych byl schopen pokračovat v jízdě.

Pracuji jako šofér

Pracuji jako řidič kamionu a před konferencí se mé bolesti zad stupňovaly stále víc a víc. Téměř po každé hodině řízení jsem musel vystoupit z auta a jít se projít, abych byl schopen pokračovat v jízdě. Nepomáhalo ani cvičení, ani plavání. Naopak, bolest byla čím dál větší.

Na konferenci jsem přijel se slzami v očích. Téma konference bylo: *Zůstaňte v mé lásce* (Jan 15,9).

„Konference“ jako duchovní obnova

Konference je vlastně duchovní obnovou, a tak jsme díky přednáškám rozjímali nad celým podobenstvím o pravém vinném kmeni (najdete ho v Janově evangeliu v 15. kapitole, viz infoblok – pozn. redakce). Všechno to, co píší, vychází z mých poznámek. Uvědomuji si, jak Bůh ve své úžasné prozřetelnosti vše nádherně připravil... Uslyšel jsem všechno to, co jsem potřeboval, abych pochopil, jak jsem pyšný a jak je mé ego silné.

Pochopil jsem, o co jde

Jde o naroubování na vinný kmen, pouze na něj. Nestáčí chodit do kostela, ke svátostem nebo jakkoliv sloužit druhým... Pokud to neděláme s Ním a pro Něj. Mnoho věcí se dá dělat z pýchy a pro

Pán Ježíš říká: „Beze mne nemůžete dělat nic!“

Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já (zůstanu) ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně – a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.

Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.* Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.

(Jan 15,1–13)

* Z verše 15,12 v Janově evangeliu pochází i název časopisu „Milujte se!“

Konference je vlastně duchovní obnovou. Uslyšel jsem všechno to, co jsem potřeboval, abych pochopil, jak jsem pyšný a jak je mé ego silné.

potvrzení vlastního ega. Mnohdy raději uděláme sto dobrých věcí, než abychom poslechli Boha. Mízou, která proudí z Ježíšova vinného kmene k nám, je Duch Svatý. Běda ratolesti, která zapomene na kmen a na mizu a řekne si: JÁ přináším ovoce...

Stále jsme v pokušení samolibosti a žijeme sami ze sebe nebo ze svého ega, a ne z Boha. Nemáme živý a skutečně dět-

Sobotní modlitební večer na konferenci vedl P. Michal Zamkovský, CSsR., s misijním společenstvím Rieka života (foto z Katolické charismatické konference v roce 2019 v Brně)

sky důvěrný vztah s Bohem. Koledujeme si, že budeme muset být očištěni jiným způsobem... ▶

Konference v areálu brněnského veletržního výstaviště se každoročně účastní asi 8000 lidí

Foto: Designed by Freepik

Jedna ze zahraničních hostů konference Miriam Swaffield – zabývá se evangelizací mezi vysokoškoláky

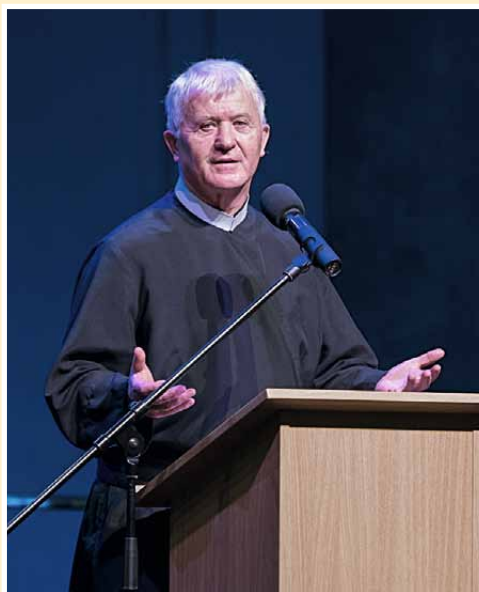

Foto: 3x/Vit Kolba

Máme snad strach, že nám Bůh něco vezme? Copak pochybujeme o Jeho lásce?

Na přednáškách, ale i v tichu kaple

Úžasné bylo, že jsem mohl po každé přednášce jít do sousední haly (Katolická charismatická konference se konává v areálu brněnského výstaviště – pozn. redakce), kde vždy bývá adorační kaple, a vše, co jsem si uvědomil, mohl jsem Bohu odevzdávat a prosit ho za odpuštění. Velmi mě zaujalo v jedné z přednášek, že sv. Terezie z Avily řekla: celá teologie se dá shrnout do jedné věty: Je třeba pochopit, jak moc jsme Bohem milováni...

Jemu na našem štěstí záleží víc než nám samotným... Jeho láska nás vždy předchází, proč se jí bráníme? Máme snad strach, že nám Bůh něco vezme? Copak pochybujeme o Jeho lásce?

Ježíš se nás ptá stejně jako Petra: Miluješ mě? Miluješ mě nade všechno? Víc než sebe? Láska a luna, když neroste, tak ubývá (to je citát, který jsem si zapamatoval z jedné titulní stránky časopisu *Milujte se!*).

A tak jsem to pochopil...

Já se vzdávám...

Nastal sobotní večer s hlavním modlitebním programem za uzdravení vnitřní i tělesné, za osobní potřeby každého účastníka...

Děti jsou na konferenci vítány – ty od 4 let věku mají i svůj vlastní program...

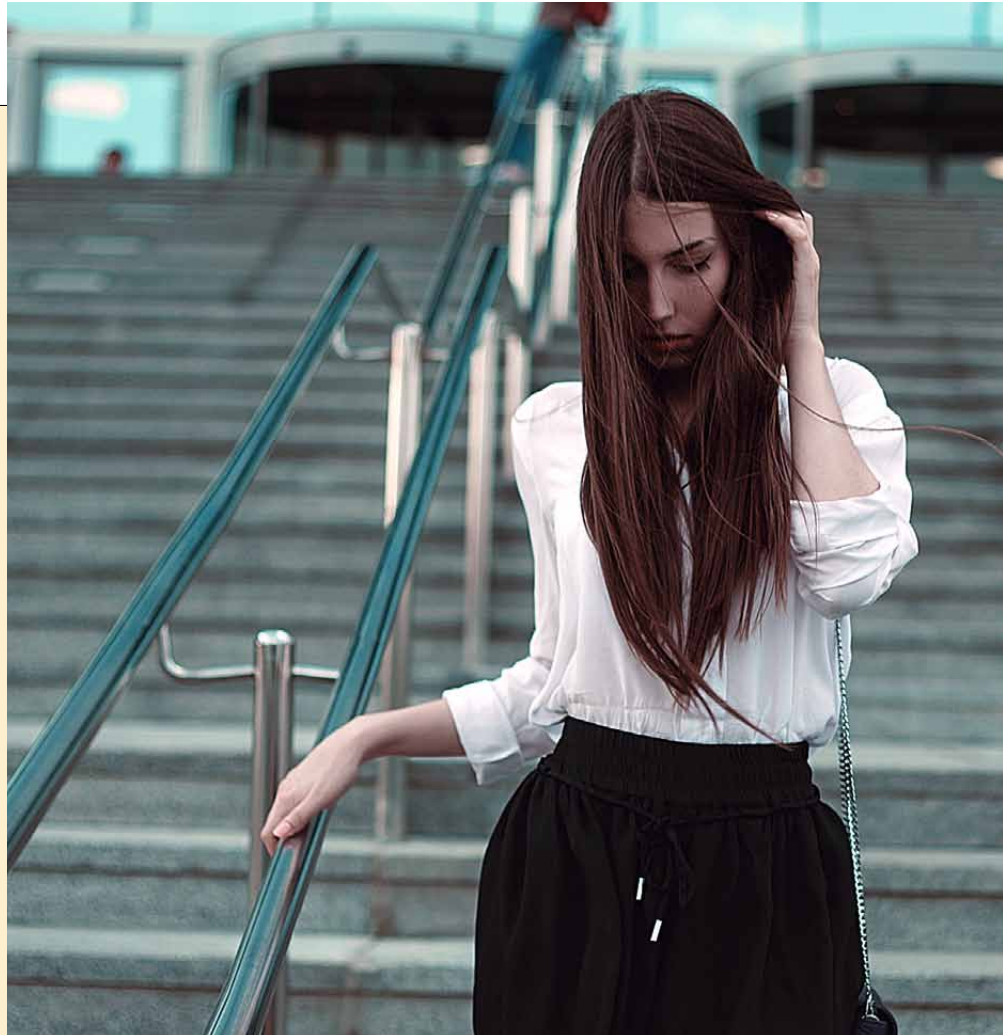

Foto: Pixabay, xusenru (CCO)

Poprosil jsem jednu kamarádku, aby se modlila za moje záda. V tu chvíli začala Chapela (hudební skupina doprovázející modlitby a bohoslužby – pozn. red.) na pódiu hrát píseň: „Já se vzdávám, já

se vzdávám... Láskou svou přijď zavlážit duši mou, žízňivý jsem... Otvírám náruč a touhu mám... Já se vzdávám, já se vzdávám, toužím Tě více znát, toužím Tě více znát... Tobě svůj dech dám, ve mně dýchej

Foto: 4xVltKobza

O organizaci se starají tzv. citróni ve žlutých tričkách, o většinu dětí zas oblíbení pomeranči v oranžových

Foto: Vít Kobza

Děkoval jsem Bohu a uvědomil jsem si, že potřebuji přijmout dobrou svátost smíření...

sám, jen cestou Tvou, jen cestou Tvou chci jít... Jako bouře přijď duši pouta vzít, jen cestou Tvou, jen cestou Tvou chci jít..."

Když jsem uslyšel první slova, rozplakal jsem se jako malé dítě, padl na kolena a řekl Bohu: Já se ti vzdávám...

V tu chvíli jako by ze mě spadl železobetonový krunýř, záda se mi uvolnila a od té doby nevím, co je bolest zad...

Dík – a svátost smíření

Po skončení programu jsem děkoval Bohu a uvědomil jsem si, že potřebuji přijmout dobrou svátost smíření, a všechno, co jsem pochopil, že bylo v mém vztahu k Bohu špatně – především moje pýcha

... všechno, co jsem pochopil, že bylo v mém vztahu k Bohu špatně – především svou pýchu a vzdor –, jsem hned druhý den upřímně vyznal.

a vzdor –, jsem hned druhý den upřímně vyznal. Bůh mne ve svátosti smíření objal, odpustil mi a od té doby prožívám to nej-

krásnější období svého života. Trvá to už víc než půl roku. Tak nádhernou vnitřní svobodu a pocit, že jsem Bohem milovaný a přijímaný, jsem ještě nikdy nezažil.

Od té doby nevím, co je bolest zad!

Pavel (redakčně upraveno) ■

**KATOLICKÁ
CHARISMATICKÁ
KONFERENCE**

Aktuální informace o každoroční červencové charismatické konferenci v Brně:

<http://konference.cho.cz>

Foto: Vít Kobza

Také „dětská konference“ (součást Katolické charismatické konference) je mixem poučení, kulturních a duchovních prožitků i zábavy

Svatý Gerard, asketa a divotvůrce

Mezi svatými jsou různí velikáni, kteří svou pestrostí dokazují, že cest ke svatosti je mnoho a každý z nás je zván, abychom i my svým originálním způsobem ke svatosti směřovali. Svatý Gerard patří k těm, o kterých se dnes, aspoň u nás, moc nemluví – a to snad i záměrně – moc se nám totiž nehodí. Světce jeho typu jsme schopni lehce smést ze stolu s poznámkou, že takovými to a podobnými legendami jsou opředeny mnohé „dávnověké“ postavy víry, a tak nemá cenu se nad tím vším pozastavovat – vždyť ani nevíme, zda to vše vůbec mohlo být pravda. Proto radši věnujeme pozornost světcům, u kterých nám připadá, že přicházejí s reálnějším modelem svatosti.

Vše zcela věrohodně doloženo

Ale pozor! Svatý Gerard Majella nežil tak dávno (1726–1755), vše z jeho života je řádně zaznamenáno a doloženo svědectvími hodnověrných svědků z Neapole a okolí. To znamená, že v tomto případě nejde o legendární postavu, ale o skutečného člověka z masa a kostí – jen jeho cesta ke svatosti je pro nás, lidi třetího tisíciletí, jaksi vzdálenější. Právě o něm platí snad ještě víc než o ostatních, že svaté můžeme obdivovat, ale ne ve všem napodobovat. V čem nás však může poučit a povzbudit každý světec, je to, jak žil svůj osobní vztah s Bohem a jak na poznávanou Boží lásku odpovídal svým životem.

Ve službě u biskupa

Po celý život Gerard vynikal přímo dětskou důvěrou v Boží pomoc a Bůh na ni odpovídal zázraky. Ještě jako mladík přijal nabídku sloužit u lacedonského bis-

kupa Albinho. Žádný z jeho předchůdců v této službě dlouho nevydržel a ani on to neměl příliš lehké. Biskup vůbec nebyl, tak jak by se to patřilo, vzorem křesťanské lásky a vůči svým podřízeným byl maličerný a až nepřiměřeně tvrdý. Přestože se Gerard snažil, jak nejlépe mohl, často byl napomínán, denně slyšel nadávky a výhrůžky. Přijímal to však s pokorou.

Studna, klíč a Jezulátko

A zde je jeden ze skoro neuvěřitelných, a přece dobře doložených příběhů z jeho života:

Když se jednou šel biskup projít, nechal Gerardovi klíč od svého pokoje. Ten šel s klíčkem v ruce načerpat vodu do studny. Stačila chvíle nepozornosti a klíč mu spadl na dno hluboké studny. Znal svého pána a věděl, co ho čeká, až se vrátí. Kolem bylo dost diváků, kteří se dívali, co bude dál. Brzy se vzpamatoval a po krátké modlitbě se rozběhl ke katedrále. Po chvíli se vrátil a nesl sošku Jezulátka. Nevšímal si přihlízejících a sošku přivázal na provaz se slovy: „Jediný ty, Ježíši, mě můžeš zbavit úzkosti a přinést mi zase klíč.“ Pak spustil sošku na dno studny. Jaký byl po chvíli údiv všech, když vytáhl sošku a ona měla v ruce ztracený klíč.

Zvláštní projevy zbožnosti

Přestože byl vyučen krejčím, toužil po životě zasvěceném Bohu. U blízkých kapucínů ho však kvůli chatrnému zdraví

opakovaně odmítli. Po velkém úsilí se mu podařilo přemluvit redemptoristy – vzali ho, ale jen na zkoušku. Brzy ovšem poznali, že tento mladý, neobyčejně zbožný muž je pro jejich nedávno založené řeholní společenství velkým přínosem. Stal se tedy řeholním bratrem. Vynikal poslušností a velkou zbožností. Konal skutky pokání, které jsou pro nás téměř nepředstavitelné. Často se postil, bičoval a při dlouhých modlitbách upadal i do extází – občas se při nich i vznesl nad místo, kde klečel. Tomuto prostému řeholnímu bratru dal Bůh zcela zvláštní moudrost a mnoho nadpřirozených milostí. To vše používal pro záchranu duší.

U nepoctivého kováře

Snad právě pro jeho mimořádné velikorysé asketické nasazení se Bůh v odpovědi na toto jeho úsilí „nedal zahanbit“ – a skrze tohoto prostáčka se proslavil mnoha divy. Je zaznamenáno obrovské množství neobyčejných událostí spojených s Gerardem. Například jednou si nechal v osadě San Menna okovat koně, na kterém jezdil, aby mohl splnit úkoly, kterými ho pověřovali jeho řeholní představení. Kovář viděl prostého řeholního bratra a škodolibě si řekl o nepřiměřeně vysokou částku za odvedenou práci. Když už byl kůň okován, těžko předražené podkovy vracet... Gerardova skromnost a dobrota však nebyla hloupostí! Přemrštěnou cenu odmítl. Když kovář nechtěl slevit, poručil

Nejdřív sebe, pak druhé...

Gerard nejdříve pracuje na posvěcení své duše. Pak svým apoštolátem přivádí k Bohu i mnoho dalších. Postupovat opačně je blud odsouzený již svatým Tomášem Akvinským: „Je třeba nejdříve nabídnout Bohu svou vlastní duši, pak teprve duše jiných.“ (*Summa Theologica* 2–2, a 2. ad. 3.) **Převrácení tohoto pořadí způsobuje dnes neúspěch apoštolátu.** Mnoho neúspěchů v apoštolátu zavinuje osobní hříšnost nebo sobeckost apoštolů.

Srov. P. Fr. Suchomel, CSsR, *Časopis katolického duchovenstva*, 1934/9, str. 566–567

15 OTTOBRE 2019
DONO DELL' OLIO E TRANSITO DI SAN GERARDO
16 OTTOBRE 2019
FESTA LITURGICA DI SAN GERARDO

SANTUARIO DI SAN GERARDO MAIELLA IN MATERDOMINI (AV)

Foto: 3x Santuario San Gerardo Maiella in Materdomini

Svaté můžeme obdivovat, ale ne ve všem napodobovat. Mohou však inspirovat...

koni: „Vrať mu podkovy!“ Kůň vykročil, setřásl podkovy a s Gerardem v sedle se rozběhl pryč. Užaslý kovář sledoval, jak mu zakázka mizí za ohybem cesty.

Uzdravení

Volali ho k mnoha nemocným. Pomodlil se u nich – a mnozí byli uzdraveni. V Castelgrande lékař Kajetán Cianci léčil v roce 1753 malého tříletého Antonína Pace. Bezvýsledně. Měl ruce i nohy znetvořené silnými křečemi. Zavolal ke svému pacientovi bratra Gerarda. Ten položil chlapci ruku na hlavu, přežehnal ho křížem a zarmoucené matce řekl: „Buďte dobré myslí, paní. Váš synek už v budoucnu touto nemocí trpět nebude.“ Chlapec byl od té chvíle zdravý. Křeče se mu už nikdy nevrátily.

Gerard nikdy nezapomněl připomenout, že uzdravení nedává on, ale Bůh!

Viděl, co opravdu prospěje

Ne vždy však Gerard Boží mocí nemocného uzdravil. Měl totiž také dar vidět do budoucna a věděl, co je a co není ke skutečnému prospěchu.

Jednou byl při své cestě přijat u doktora Federicioho, který měl slepou dceru. Paní Federiciová spoléhala na Gerardovy nadpřirozené schopnosti a doufala, že by ji mohl uzdravit. On však na její prosbu odpověděl: „Nabude-li vaše Judita zrak, pak to bude k její zkáze. Odevzdejte se do vůle Boží a buďte dobré myslí. Bůh jí to vynahradí jinak.“

Měl i zvláštní dar vidět do srdce, zvláště byl vnímavý vůči těžkému hříchu

Informační materiály svatyně sv. Gerarda Majelly v Materdomini v italské Kampanii

a nebezpečí svatokrádeže. Mnohokrát se stalo, že zastavil někoho, kdo chtěl přistoupit ke svatému přijímání a připo-

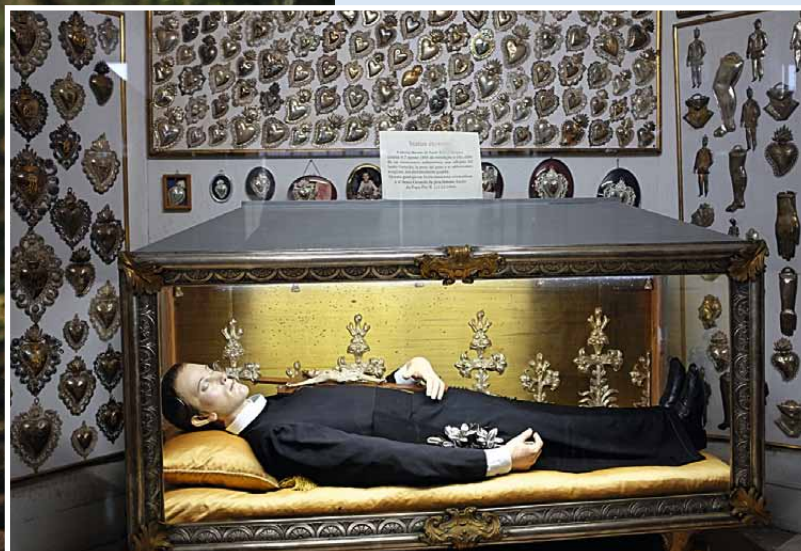

Foto: 2x Flickr, jessicafayehughes (CC BY 2.0)

Zemřel v necelých třiceti letech!

je to její vina, vymyslela si různé pomlavy na sestry, kvůli kterým prý musela odejít. A pak přidala pomluvu samotného Gerarda – prý se dopustil smilstva. Bylo to velmi vážné, zvlášť když takto obelhala i uznávaného kněze, kterého si vybrala za zpovědníka.

Celý případ se dostal až před zakladatele redemptoristů svatého Alfonze. Ten nemohl uvěřit, že by jeho nejlepší spolubratr takto zhřešil. Ale Gerard před ním stál, mlčel a nehájil se – tak mu to totiž předepisovala pravidla kongregace, že má s pokorou snášet i nespravedlivá nařčení. Svatý Alfonz nechtěl přistoupit k nejtvrdějšímu řešení, které v takovém případě měl použít – k vyloučení z řehole. Zakázal však Gerardovi kontakt s okolním světem a přistupovat ke Svatému přijímání. Právě ten druhý zákaz byl pro Gerarda mimo-

Svatý Gerard Majella je vyhledávaným ochráncem a přimlucem matek a dětí

menul mu, jaký má v srdci hřích, který ještě nevyznal. Tak zabránil svatokrádeži a pomohl hříšníkovi nalézt pokoj v srdci.

Zle u něj narazila jistá žena, která s ním chtěla diskutovat o tom, jak růst ke svatosti, a zatím žila po léta v hříších. Vyslechl ji a pak jí řekl: „Dcero, proč mi lžete? Již tolik let svatokrádežně přistupujete ke zpovědi a přijímání a teď si chcete hrát na svěťci? Jděte se dobře vyzpovídat, nechcete-li být zavržena!“ A žena se opravdu šla vyzpovídat a změnila svůj život.

Brzy zemřeš, tak se připrav!

Bůh mu dával dar poznávat budoucnost a jeho předpovědi byly zcela přesné. Zvlášť se to projevovalo, když některé vyzval, ať se připraví na blízkou smrt. Často to řekl lidem zcela zdravým! Protože to řekl

bratr Gerard, brali to lidé vážně a dali do pořádku své vztahy s lidmi – i s Bohem. Když se jeho předpověď brzy splnila, nebyli smrtí zaskočení.

Nejtěžší zkouška

I pro takového světce přišla chvíle zkoušky. Šlo o pomluvu. Jak se to stalo? Během jeho pobytu v Lacedonii v roce 1754 ho Nerea Gaggianová prosila, aby jí pomohl s věnem a přimluvil se, aby mohla nastoupit do nějakého kláštera. Jako v mnoha jiných případech, tak i tomuto děvčeti pomohl s obstaráním věna potřebného pro vstup do kláštera a přimluvil se, aby byla přijata u sester ve Foggii. Brzy se však ukázalo, že děvče nemá potřebnou vytrvalost – Nerea brzy z kláštera utekla. A aby to nevypadalo, že

řádně těžký. Přijal to však s pokorou sobě vlastní. Dokážeme si ale představit, jak celá tato aféra působila na široké okolí...

Pravda vyšla najevo

Čas však ukázal pravdu. Nerea vážně onemocněla, přiznala zpovědníkovi, co udělala, a ten ji dovedl k tomu, aby svá nařčení odvolala. Napsala dopis, ve kterém všechny pomlavy uvádí na pravou míru. Všichni z toho měli mimořádnou

radost – snad až na Gerarda. Ten se stále tvářil, jako by se vlastně nic mimořádného nedělo. Gerardův životopisec píše: „Nebyl-li skleslý, když byl potupen, nebyl také hrdý, když byl ospravedlněn.“ Celé toto své pokoření vzal jako šanci připojit se ke Kristu trpícímu.

Mocný přímluvce

Jak žil, tak i zemřel – v necelých třiceti letech – skromně, odevzdaný do vůle Boží

a s velkou pokorou. V závěru mu Pán dokonce sdělil přesný čas, kdy tento svět opustí. Jeho úzké sepětí s Bohem jej provázelo po celý život.

Ani po jeho smrti neustala mimořádná vyslyšení. A tak není divu, že zvláště ve své rodné Itálii patří mezi velmi oblíbené světce. Na jeho přímluvu se stále děje mnoho zázraků.

P. Marek Dunda ■

Z dopisů svatého Gerarda

Foto: PxHere (CCO)

Proč chcete zoufat? Vaše útrapy nejsou přece ničím ve srovnání s tím, co zasluhujete za své hříchy. Nebylo by vám hůř, kdybyste byl nyní v pekle?

Kéž vám ukáže Duch Svatý naši velikou povinnost trpět z lásky k tomu, který trpěl za nás.

Nuže, trpte pro Boha! Pak se vám stanou všechna utrpení už zde na zemi rájem.

Toužím milovat Boha, toužím být vždy s Bohem, toužím konat vše pro Boha!

Nelekejte se toho, co zasévá zlý duch do našeho srdce. To je jeho úkol. Náš úkol je nepopřát mu vítězství. Nevěřme mu, poněvadž nejsme takoví, jak on chce a jak říká. Chce nám to namluvit, aby nás poděsil a polekal a tak nás přesvědčil, že on je vítězem ve svých ničemných snahách.

Ubohá duše, která důvěřuje světu a ne Bohu!

Každý by chtěl být svatý v okamžiku smrti. V tu chvíli se však už nelze posvěcovat. Jen co člověk vykonal pro Boha, jen to v tu chvíli nalezne.

Jaké je to neštěstí, že nechávám míjet vteřiny a hodiny a dny a neumím je využít. Kolik jen jich ztrácím!

*Je to neštěstí,
že nechávám míjet
vteřiny a hodiny
a dny a neumím
je využít.*

Zdroj: Špůrek, Stanislav. *Svatý Gerard Majella: Mystik, divotvůrce, laický apoštol. Obořiště, Kolej redemptoristů 1934.*

Foto: Pixabay, Sabine_Bends (CC0)

Upozornění na exkomunikace

Slovo „schisma“ pochází z řečtiny a znamená rozdělení. Schizmatem, tj. oddělením od jednoty katolické církve se člověk z katolické církve sám vylučuje. Na to upozorňuje olomoucký arcibiskup Jan Graubner v dopise, který byl původně určen věřícím olomoucké arcidiecéze. Jeho obsah ale může být přínosný pro mnohé další. Proto ho také nechal např. brněnský biskup Vojtěch Cikrle přečíst i v brněnské diecézi. Možná pomůže ke správné orientaci i vám.

Jednota církve a schizma

K základní struktuře katolické církve patří biskupství a farnosti, nebo také řehole a hnutí či spolky, které mají církevní schválení, ale prostor církve je otevřený i pro mnoho duchovních společenství, která jsou

součástí farností. Důležitým znakem zdravého společenství je jednota s místní i světovou církví. Pokud se nějaké společenství od církve odtrhne či prohlásí za samostatnou církev, stává se schizmatickým. Kdo se aktivně zapojuje do života schizmatického

společenství, je automaticky exkomunikován, to znamená: dokud se nezřekne schizmatu, nemůže platně přijímat rozhřešení ve svátosti smíření a nemůže hodně přijímat svátost eucharistie, která je výrazem hlubokého sjednocení s církví.

Protože v naší diecézi působí několik takových nových církví, upozorňuji všechny věřící, že žádný člověk nemůže být ve dvou církvích zároveň.

Církev Ježíše Krista celého vesmíru

Například: Zakladatel komunity Královny míru v Medžugorji františkán Tomislav Vlašič, který později odešel

„Protože v naší diecézi působí několik takových nových církví, upozorňuji všechny věřící, že žádný člověk nemůže být ve dvou církvích zároveň.“

arcibiskup Jan Graubner

do Itálie, kde vystoupil z řádu a byl převeden do laického stavu, založil spolu s jednou členkou tohoto společenství Stefanií Caterinou 20. května 2018 novou církev s názvem „Církev Ježíše Krista celého vesmíru“. „Toto učení je blud a rafinované zlo, jež nepochází od Boha. Bylo tam tolik dobrého, tolik modliteb a vše vypadalo svatě a nevinně. Nebylo lehké se tohoto učení vzdát. Poznala jsem, že je založeno na výjimečnosti, důležitosti, mimořádnosti, falešné mystice, vědění a poznávání Boha neobyčejným způsobem a to vede k pýše,“ vyznala jedna bývalá členka, která děkuje Bohu za milost a sílu se z tohoto učení vymanit. Toto společenství má i své neplatně svěcené kněze, kteří neplatně slouží mši svatou a působí také u nás.

Byzantský katolický patriarchát

Totéž platí o Byzantském katolickém patriarchátu, který vznikl 5. dubna 2011. Biskupové patriarchátu jsou bývalí katolíci kněží, kteří byli exkomunikováni

z katolické církve. Jejich biskupské svěcení zpochybnila Kongregace pro nauku víry a oni sami zatím nepředložili hodnověrné doklady o svém svěcení. Prvním patriarchou se stal Eliáš Antonín Dohnal pocházející z Arcidiecéze olomoucké, který byl za nedovolené biskupské svěcení a za schizma exkomunikován z katolické církve. Sídlo patriarchátu je na Ukrajině, ale nedaleko Olomouce mají svůj klášter, v němž – podle oznámení na jejich webových stránkách – na své synodě dne 14. října 2019 prohlásili papeže Františka za heretika a zvolili nového papeže.

Kněžské bratrstvo svatého Pia X.

Problematické je také Kněžské bratrstvo svatého Pia X. Papež František sice 4. dubna 2017 umožnil katolickým biskupům udělovat licence pro věřící, kteří se účastní pastoračních aktivit bratrstva, ale bratrstvo je v České republice od prosince 2017 samostatnou registrovanou církví na Ministerstvu kultury a zatím nenavá-

Členové Byzantského katolického patriarchátu na česky mluveném videu

Video „Církev Ježíše Krista celého vesmíru“ se Stefanií Caterinou a Tomislavem Vlašičem

zalo žádné vztahy s Českou biskupskou konferencí. Proto zatím u nás biskupové žádné licence nemohou udělovat. Něco jiného je Kněžské bratrstvo sv. Petra, které také slaví mši svatou takzvaně postaru a v latině, ale je v jednotě s vedením katolické církve, a proto se katolíci mohou účastnit i jejich bohoslužeb.

Nesoudím, ale upozorňuji na vážné nebezpečí

Nikoho nesoudím, ale považuji za svou povinnost věřící diecéze upozornit na situace, kdy ztrácejí jednotu s církví a tím také možnost hodně přijímat svátosti. Modlím se za obrácení a kající návrat do církve těch, kteří zbloudili, a o modlitbu na tento úmysl prosím také vás všechny.

arcibiskup Jan Graubner (zdroj: web Arcibiskupství olomouckého www.ado.cz, titulky a perex redakce) ■

Považuji za svou povinnost věřící upozornit na situace, kdy ztrácejí jednotu s Církví a tím také možnost hodně přijímat svátosti.

Foto: Unsplash, Free To Use Sounds (CC0)

Foto: Zk YouTube

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Co ty na to, frajere?

Jednou jsem takhle jel autem do Olomouce, a když už jsem se pomodlil, pustil jsem si rádio. Zrovna tam říkali: ... a za malou chvíli bude další díl našeho

seriálu *Písnička s titulky*. Protože nejsem pravidelným posluchačem rádia, bylo to pro mě něco nového a vzbudilo to mou zvědavost, o co půjde. Pustili cizojazyč-

nou moderní písničku a česky do ní říkali překlad zpívaného textu. Začalo to zajímavě: „Co ty na to, frajere, frajere, frajere?“ Hned mě to zaujalo a čekal jsem,

Foto: Unsplash, Slim Emcee (UG) the poet Truth_From_Africa_Photography (CCO)

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení

a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

Amen

co bude dál. Přesto, že písnička byla poměrně dlouhá, celou dobu už se opakovala jenom tato slova: „Co ty na to, frajere, frajere, frajere?“ Když jsem pak přijel domů na faru do Vranova a bavili jsme se při jídle, zmínil jsem i tuto drobnou epizodku; kam až klesla úroveň dnešní umělecké tvorby (jak jsem pak ale zjistil, písnička je již z roku 1976...). Jeden ze spolubratří kněží mi však pomohl podívat se na tuto píseň z jiného úhlu pohledu: „A co když je to míněno jinak, co když je ta písnička úplně zbožná a ta slova říkají: Pán Bůh se ptá každého z nás v různých situacích každého dne: „Co ty na to, frajere? Jak se zachováš? Pochopíš, že i za tímto nečekaným, komplikovaným stavem je šance, kterou ti nabízím Já, Bůh?““

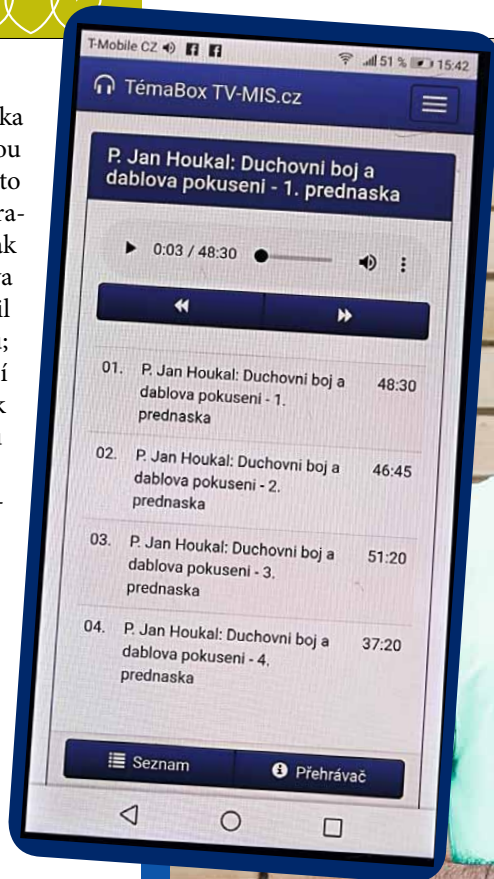
A měl pravdu. Jako kdybych si najednou vzpomněl na to, že na všechno se dá pohlížet ještě i z této stránky. Vždyť to je rada pro duchovní život! Dokonce jsme zavedli zkratku těchto pěti slůvek CTNTF – Co ty na to, frajere? Mimochodem mezi mládeží je poměrně oblíbená. A jak se používá?

Kdykoliv cokoliv přichází, člověk se zastaví a uvědomí si: Bůh se v tuto chvíli ptá: „Co ty na to, frajere? Zvládneš to? Zareaguješ správně? Anebo se necháš napálit tím Zlým a zvolíš jeho cesty?“

Obecně je jasné a známé, že Bůh by nikdy nedopustil nic, co bychom nemohli využít správně. Kdybychom dokázali využít správně všechny situace, které jsme zažili, trvale bychom se posvěcovali a přibližovali k Pánu Bohu. Ale to už bychom byli svatí... Právě o to se už teď máme snažit – i když jsme jen slabí a hříšní lidé. Doporučuji tedy zařadit do našeho duchovního života i tuto moudrou zkratku CTNTF – Co ty na to, frajere?

P. Marek Dunda ■

**Zvládneš to?
Zareaguješ
správně? Anebo se
necháš napálit
tím Zlým...**

Bere ti, nebo dává?

Foto: Designed by Freepik

Herním automatům se říká „jednoruký bandita“. A čím je pro tebe internet?

Herní automat občas něco „dá“, ale v součtu jen vezme. „Jednoruký bandita“, který ve výsledku má jen ruku, která bere! Není pro tebe něčím takovým i internet? Samozřejmě, že občas něco dá (aby se neřeklo...). Ale pak vezme daleko víc: času, sil, pokoje v duši... Člověk začne u něčeho užitečného, ale...

A přitom jsou k dispozici nabídky, u kterých jde odpovídat a ještě z toho mít užitek. Stojí za to dát si na mobilu nebo na počítači do záložek TémaBox (<http://temabox.tv-mis.cz>) a JukeBox (<http://jukebox.tv-mis.cz>).

První nabízí stovky hodin duchovních seminářů, přednášek (Kodet, Herbst, Dokládál, Vella, Lachmanová, Pekárek...) a audioknih, druhý relaxaci s křesťankou

muzikou. Sám si v JukeBoxu nejraději „ladím“ *Zpěvy vysokoškoláků v Brně LIVE!*. Jsou to živé nahrávky všech písní, které se po tři roky hrály při studentských mších svatých v Brně „u jezuitů“. Doporučuji!

A TémaBox obsahuje tolik materiálu pro duchovní vzdělávání, že to člověk ani za celý život nestačí poslechnout. Vše je také možné uložit (v MP3 formátu) pro off-line přehrávání. Někdy si je poslouchám, když se jdu projít, někdy před spaním, jindy si dám lehátko na trávník. Relax a zároveň duchovní vzdělání!

Co více si přát...!

P. Pavel Zahradníček ■

**Relax a zároveň
duchovní
vzdělání!**

<http://temabox.tv-mis.cz> <http://jukebox.tv-mis.cz>

MODLITBA K DÍTĚTI JEŽÍŠI

Svaté Dítě Ježíši,
ty uděluješ své milosti těm, kdo tě vzývají;
shlédni na nás, kteří klečíme před tebou,
a vyslyš naši modlitbu.

Svěřujeme ti všechny ubohé,
kteří jsou v nouzi a důvěřují tvému božskému Srdci.

Vztáhni k nim svou všemohoucí ruku
a pomoz jim v jejich potřebě.

Vztáhni ji k dětem a žehnej jim;
k nemocným a uzdrav je a posvět;
k hříšníkům a přiveď je ke světlu své milosti;
k těm, kdo trpí bolestmi a nouzí
a v důvěře vzývají tvou láskyplnou pomoc.

Vztáhni je také k nám a žehnej nám.

Uděl, malý Králi,
poklady svého milosrdenství celému světu
a zachovej nás v milosti a pokoji své lásky
nyní i vždycky.

Amen.

*Modlitba, kterou se každý večer modlí v chrámu
Pražského Jezulátka v italském Arenzanu, v městě, které
bylo zachráněné v roce 1991 od následků ekologické
katastrofy po havárii supertankeru Haven.*

Zdroj: Svědihová, Anna. *Malá knížečka o Pražském Jezulátku*. Brno:
Kartuziánské nakladatelství, 2010.

Kontakt na Společnost přátel Pražského Jezulátka:

Klášter Pražského Jezulátka
Karmelitská 9, 118 00 Praha 1
www.pragjesu.cz

e-mail: mail@pragjesu.cz, tel.: 257 533 646

„Ať Pražské Jezulátko
je i nadále vaší inspirací a vede všechny
rodiny vašeho národa! Kéž vám všem
Bůh žehná!“
Z posledních slov Benedikta XVI. při loučení
na ruzyňském letišti 28. 9. 2009

Vrak supertankeru Haven, který se s nákladem
144 000 tun ropy potopil 14. dubna 1991 u italského
města Arenzano. O mimořádné záchraně města,
kteřou si jeho obyvatelé vyprosili „od Pražského
Jezulátka“, viz str. 14 v tomto časopisu *Milujte se!*

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se